

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

Demirel: «Okula, camiye, kışlaya ve fabrikaya politika girmemeli» dedi. — Gazeteler —

Demirel — Gireceği yere, biz çoktan girmişiz!..

İ L Â N

7 Milyon liralık
büyük çekiliş için
tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasına yatırınız...
İş Bankasının

**MİLYON
YAĞMURUNDAN
FAYDALANINIZ.**

4 Milyon liralık
çekiliş de
yıl sonunda yapılacak.
Hatırlatırız.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 48 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Kasım 1967

Patavatsız Mr. Brown!

NASRETTİN Hoca'nın başına bir silindir şapka geçirin, sırtına bir kuyruklu frak, boynuna beyaz papyon... Olsun size bir diplomat. Bu kıyafetle e-şeğine binip bir de poz verdi mi, karşısında duracak kişi yoktur. Hazretin ne usta bir diplomat olduğunu zaten eşeğe ters binmesinden anlamak gerek. Sakallı Celâl:

«— Türkiye Doğu'ya yol alan bir gemidir, yalnız bu geminin güvertesinde bazı kişiler Doğu'ya doğru yürürler» demişti. Bizim Hoca'nın eşeğe binmesi de öyle... Hoca'ya bakan sola gittiğini sanır, eşek sağa doğru yürür. Böylece siz sağ, biz selâmet; el memnun, gün memnun, geçinip gideriz.

Hoca'nın diplomatlığı yalnız eşeğe binmesinde kalsa bir şey değil... O kadarını bizim politikacılar da beceriyor. Nice Nasrettin Hoca öyküsünde gördüğümüz üstün diplomasi yeteneğine şaşmamak elde değildir. Bildiğiniz gibi bir tanıdığı Hoca'ya sormuş:

— Cenaze alayında tabutun neresinde bulunmalı hocam?

— İçinde bulunma da neresinde bulunursan bulun! diye cevap vermiş Hoca.

Ya bindiği dalı kesen adamın hikâyesi? Ya fincancı katırlarını ürkütme hikâyesi? Bunların hepsi de Hoca'mızın ne üstün bir diplomat olduğunu gösterir.

Ne var ki Hoca'nın diplomasi dehasını şimdi yabancılar keşfetmiş, kullanıyorlar, biz horul horul uyuyoruz. İngiliz, dış politikada dünyanın en önde gelen milletidir ve Nasrettin Hoca'nın diplomatik zekâsından yararlanıyor. Böyledir zaten... Biz neyimize sahip çıktık ki? Elimizde ne kadar değerimiz varsa kullanmasını bilmeyiz. Başka ülkelerde beyaz peyniri Yunanlılar «bizimdir» diye piyasaya sürerler; pastırma, sucuk, yoğurt gibi ne kadar ata yadigarı varsa hepsini el oğlu almış New York'undan Paris'ine kadar «Benimdir» diye sürüyor. Şimdi de Nasrettin Hoca'yı İngilizlere kaptırmayalım mı? Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay İngiltere gezisinde:

— Kıbrıs davasında bizi destekleyin... deyince İngiliz Dışişleri Bakanı Mister Brown, hemen Nasrettin Hoca'yı sürüvermiş diplomasi alanına:

— Nasrettin Hoca gibi düşünüyoruz biz Kıbrıs davasını... demiş.

— Nasıl şey o?

— Hoca bir gün bir davaya bakıyormuş. Davacı davasını anlatınca «Haklısın» demiş. Sonra da

valıyı dinlemiş «Sen de haklısın» demiş, bu hâli görenlerden biri «Aman Hocam ne iştir bu? Hem dâvalıya hem de dâvacıya hak verilir mi?» diye itiraz edince, tınmamış Hoca... «Sen de haklısın» deyip kesmiş...

Ve kışsa'dan hisseye geçerek lâfını bağlamış Mister Brown:

— İngiltere'nin Kıbrıs davasındaki durumu böyledir. Biz Türkleri dinleriz «haklısınız» deriz, Yunanlıları dinleriz «haklısınız» deriz, bir üçüncü şahıs işe karışsa ona da «haklısınız» deriz.

Sizin anlayacağınız Nasrettin Hoca gelmiş Britanya'da Dışişleri Bakanlığı koltuğuna oturmuş, Kıbrıs davasına bakıyor.

Peki bu durumda biz ne yapalım?

Bizim Nasrettin Hoca'yı da İngilizlere transfer ettikten sonra kimi çıkaralım Mister Brown'ın karşısına? İncili Çavuş'u mu? Bektaşî Babasını mı?

Hani Mister Brown'ın bizim

Cumhurbaşkanımıza yaptığı bu patavatsızlığı öyle sanırsınız ki yalnız İncili Çavuş karşılayabilirdi.

Pek iyi bildiğiniz gibi İncili Çavuş bir törende önünde giden Padişahın kaba etine bir çimdik attıktan sonra koskoca Padişahın:

— Bre ne yaparsın? diye geri dönmesi üzerine:

— Af buyurun Padişahım, sizi Sultan hanım sandım, diye özür dilemiştir. Acaba bizim heyetten bir diplomat İncili Çavuş kılığına girip Mister Brown'a nazire olsun diye Edinburg Dükü'ne bir çimdik attıktan sonra:

— Affedersiniz Dük cenapları sizi Kraliçe sandım... dese bir hoş kaçır mıydı?

Patavatsızlık yolunda Mister Brown'a taş çıkartacak ne elçmanlar var bizde: Mısırlı Karakuş, İncili Çavuş, Baba Erenler... Mister Brown, Nasrettin Hoca'yı biliyor ama bunları bilemez. Hele Nasrettin Hoca'nın bir hikâyesi vardır ki onu da bilemez.

Nasrettin Hoca bir gün damı aktarıyormuş, bakmış kapıda bir adam:

— Ne istiyorsun? diye sormuş.

Adam:

— Gel aşağı önemli bir şey söyleyeceğim, demiş.

Hoca damdan aşağı inmiş, kapıyı açmış; adam:

— Lâzım oldu da, demiş, sizde nal çivisi bulunur mu?

Nasrettin Hoca adamı elinden tutup içeri almış, merdivenleri tırmanıp dama çıkardıktan sonra:

— Bizde nal çivisi yok, haydi gülegüle! demiş.

Bizim Cumhurbaşkanını İngiltere'ye kadar çağırdıktan sonra kendisine Nasrettin Hoca fıkrası anlatanları biz de Türkiye'ye çağırıp Bektaşî fıkrası anlattıktan sonra geri yollamalıyız.

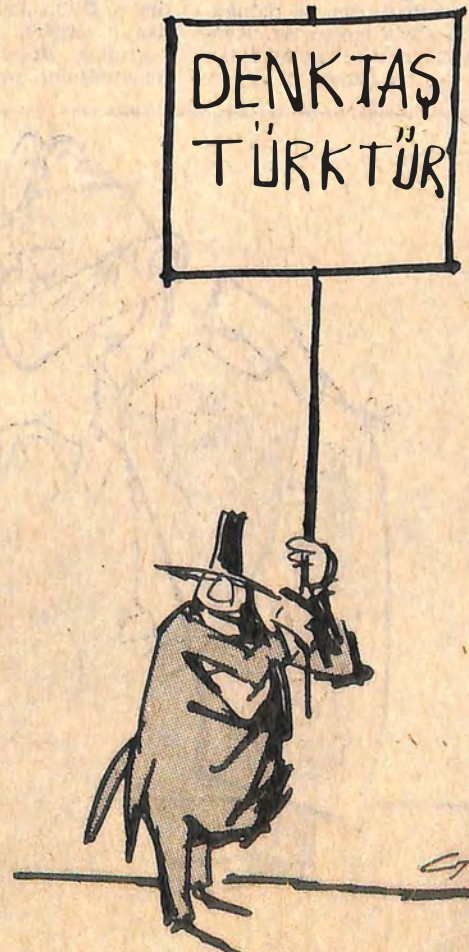
Türkiye - İngiltere dostluk ilişkileri ancak böylece perçinlenir.

AKBABA

Denktaş yurda döndü. — Gazeteler —

Dün...

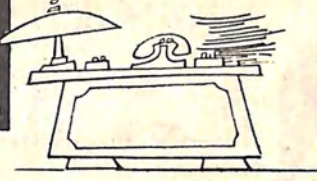

Bugün!..

SAYIN FELEK

ADNAN VELİ

ğitimi görmüş olmaktan daha fazla kültürlü yapmış.

İşte bu çenberden geçenler, tabii gene sizin öğütlerinize uyarak, ilkin bir siyasi partiye giriyorlar. Sonra İlçe Başkanı oluyorlar. Sonra parlak nutuklar atarak, bin bir traşla halkı kandırarak seçimi kazanıyorlar. Seçimden sonra da, apartmanları dikmeye başlıyorlar. Bu işlerin nasıl olduğuna ben pek akıl ediremiyorum. Ama onların iddiasına bakılırsa, siz, böylelerinin kulaklarına eğiliyorsunuz ve usulca «Yürü ya kulum» diyoruydunuz. Geçenlerde bunlardan biri bu gerçeği açıkça söyledi. «Felek bana, yürü ya kulum, dedi» diye öğündü.

Peki, siz bir kimseye «Yürü ya kulum» demek için nasıl bir tercih yapıyorsunuz?... İşin burasına aklım ermiyor benim.

Sonra da bu milyonları vuranlar, dalaverelerini yürütürlerken, Felek'ten bir gece çılmayı da katiyen ihmal etmiyorlar. Felekten çalınan bu geceler, sonraları iki oluyor, beş oluyor, on oluyor ve hırsızlık boyuna devam ediyor. Eğer gerçek böyleyse, ben gene kabahati size bulurum. Çünkü bir insana «Yürü ya kulum» diyorsunuz, herif hırsızlığa başlıyor. Çalıyor, çalıyor, çalıyor... Çalmaya o kadar alışıyor ki, sonunda Felek'ten de geceler çılmaya başlıyor.

Yaaa, hem siz yol öğretiyorsunuz, hem de sizin gecelerinizi çalıyorlar, bundan haberiniz var mı sizin?...

Sayın Felek!... Sizin aklınızı, gücünüzü ve örgütçülüğünüzü takdir etmekle beraber, yaptığınız her işin doğru olduğunu da pek sanmıyorum. Anladığıma göre siz, sırf insanların birbirleriyle olan ilişkilerine değil, onların toplumsal düzenine de burnunuzu sokuyorsunuz. Seçimde önemli roller oynuyorsunuz. Bir de bakıyoruz ki, sandıktan olur olmaz kimseler çıkıyor. Bunu gören herkes de «Felek böyle istedi» diyor. Siz, bu kadar akıllı ve güçlü bir varlık olursunuz da, bu çeşit saçmalıkları nasıl istersiniz?...

Geçende bazı politikacılar, gene sizden söz ediyorlardı. Bir tanesi «Ah Felek!... Kimine kavun yedirdirsin, kimine kelek...» diyordu. Halinden şikâyetçi olduğuna göre, kendisi de besbelli kelek yemişlerden biriydi. Evet, bu kelek yemişlere ben de sık sık rastlıyorum. Meselâ sayın Osman Bölükbaşı, bu kadar ateşli celâdetli memleketsever bir insan olduğu halde, kendisine yirmi sene den beri boyuna kelek yedirdiyorsunuz. Türkiye'ye kelek yedirdiyorsunuz. Alica'nı da yıllar yılı yedirdiniz. Ve kalıbımı basarım ki, Turhan Feyzi-oğlu'na da kelek yedirmeye hazırlanıyorsunuz. Olur mu bu kadar acanım?...

Haydi onlara kelek yedirdiniz diyelim, ama kavun yedirdikleriniz de bir matah mı sanki?

Bakıyorsunuz ki, doğru dürtüst kravatını bağlamasını bilmeyen, çatal tutmasını beceremeyen, iki laf etmesini kıvrıramayan, alafanga helâya girince tüneyen nice kişiler, sizin ikram ettiğiniz kavunun başına oturmuşlar, çenelerinden sular aks aka, ağızlarını şapırdata şapırdata, bu kavunu mideye indiriyorlar. Bu kadar da olmaz artık...

Bütün bu gerçekleri görüp öğrendikten sonra, doğrusunu isterseniz, benim içime bir inanç yerleşmeye başladı. Sizin «Yürü ya kulum» dedikleriniz, yüzüne güldükleriniz, galiba elde ettikleri avantajlardan size de bir pay veriyorlar. Çünkü, başka türlü izahı yok bunun...

«Felek avanta alır mı?» diyeceksiniz.

Niye almasın kuzum?... Gümrükçü alıyor, Belediyecisi alıyor, Maliyecisi alıyor da, Felek niye almasın?... Söyleyin, niye almasın?... Üstelik siz bu memleketin Feleğisiniz, a iki gözüm...

Adnan VELİ

ŞİMDİYE kadar sizi görmek ve tanımak fırsatını bulamadığıma, gerçekten üzülüyorum. Ara sıra başkalarının yüzüne güldüğünüzü, birçok insanları da sevindirdiğinizi duyarım. Ama doğrusunu isterseniz, sizin nasıl bir yaratık olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok. Gazeteci dostlarımızdan Burhan Felek'le bir akrabalığınız olabileceğini de pek sanmıyorum. Eğer olsaydı, bunu şimdiye kadar her halde açıklardı.

Her neyse... İşin o yönü, bence pek önemli değil. Ben asıl sizin gücünüze, kudretinize, hünerlerinize karşı, zaman zaman hayranlık, zaman zaman da öfke duyuyordum.

Geçende radyo dinliyordum. Bir hanım okuyucu şarkı söylüyordu. Her halde, birbirini seven iki insanın duygularını dile getiriyordu:

**Kavuştursun Felek bizi,
Ayırmasın ikimizi,**

diyordu. Bu şarkıdan anladığıma göre, biri kadın, biri erkek iki kişi söz konusuydu. Bunlar birbirlerini seviyorlar, ama nedense bir araya gelemiyorlardı. Her çareye başvurmuş olmalıydı. Bu çareler fayda vermeyince, Felek'ten, yani sizden yardım istiyorlardı. «Kavuştursun bizi Felek» diyorlardı. Başkalarının yapamadığını, sizin yapabileceğinize inanıyorlardı. O sevgilileri kavuşturup kavuşturmadığınızı bilmiyorum ama, sizin üstün gücünüzün varlığını kabul etmeleri de, az şey değildi hani...

Size karşı yalvaranlar, «Aaaaah Felek, ah!...» diye iç çekenler bulunduğu gibi, sizden şikâyetçi olanlar da var. Ben, böyleleri insanlardan pek çoğuna rastladım. Bunlar sık sık «Zalim Felek, hain Felek» sözleriyle sizi suçluyorlar. Ama, bu arada sizin kabahatinizin ne olduğunu da açıkça söyleyemiyorlar. Kendi beceriksizliklerinin, aptallıklarının suçunu size yüklemeye çalışıyor-

lar. Gelgelelim, bir suç, söz konusuysa, bunu sırf sizden zarar görenlere yüklemek doğru olmaz. Sizin de pek çok kusurunuz var. Bunları aşağıda anlatacağım.

Sizi suçlayanlar içinde «Kahpe Felek» diyerek size hakaret edenler de çıkmıyor değil. Valla, doğrusunu isterseniz, ben şimdiye kadar, zenaati «Kahpelik» olan bir Feleği, ne gördüm, ne de duydum.

İçinde yaşadığımız toplumda, herkes birbirini aldatmak, kazıklamak, karpuz kabuğuna bastırmak şeklinde özetlenen bir kuralın uygulayıcısıdır. Ben, gerçeği böyle görüyordum. Bu işi rahatlıkla başarabilenler, «Felek yüzümüze güldü» diyorlar. «Kazığı yiyenler de «Felek bize yâr olmadı» diyorlar. Bunlara inanmak icap etse, insanların birbirlerini kazıklamalarında başlıca görevin, düzenleyici rolün size düştüğünü de kabul etmek gerekir. Binlerce kişi, milyonlarca kişiye kazıklar-ken, her kazık atma ameliyesinin planını, bütün ayrıntılarına varınca ya kadar sizin yaptığınızı düşünmek insanı ister istemez şaşırtıyor. Çünkü bu kadar tefferruatlı planlar manzumesini, personeli binleri aşan bir teşkilât dahi kolayca başaramaz. Öyle ya, bir zeytinyağı işini ele alın, bir porselen işini ele alın... Ne dolambaçlı kurnazlıklar, ne fatura oyunları, ne düzenbazca manevralar, ne yalanlar, ne kombinezonlar vardır bu işlerin içinde...

Bir Felek, ne kadar organizasyon üstadı olursa olsun, tek başına, hu arap saçının içinden çıkamaz gibi geliyor bana... Sonra bu, bir tane, iki tane değil ki... Her tarafta böyle... Kişinin kişiye attığı sayısız kazıklar var.

Söz gelişi, bir adam karşınıza çıkıyor. Elinde ucuz, konforlu bir kat bulundugunu, kelepirci vereceğini söylüyor. Gidip kata bakıyorsunuz. Adamın elindeki tapu senedini görüyorsunuz. Notere gidip satış vaadi muamelesini yapıyorsunuz. Yirmi

bin lira da peşin veriyorsunuz. Ondan sonra, adamı kodunsa bul. Hemen Tapu Dairesine koşuyorsunuz. Satılacak kat, meğer başkasınınmış. Polis, mahkeme, yıllar süren dava... Yirmi bin gitti gider.

Şimdi bu işi sahte mühürleyle, sahte tapusuyla, güzel, inandırıcı sözleriyle plânlamak az şey değil ki...

Bu dalavereleri çeviren adam, yirmi bini cebeye indirdikten sonra «Felek yüzüme güldü» diyor.

Sayın Felek!...

Zaâr sizin bir gülümsemeniz, insanlara yirmi binler, yüz binler, milyonlar, yüz milyonlar kazandırabiliyor. Bütün bunları plânlamak, insan aklının alacağı şey değil ki...

Benim inancıma göre, bir memleketin toplumsal ve ekonomik manzarası, İcra, Dairelerinde görülür. Her İcra Dairesinin rafları, tavanlara kadar dosyalarla doludur. Memurlar, çoğu zaman bu dosyaları aramak için, portatif merdiven kullanırlar. Dosya numaraları onbinleri aşar. Yani bu durum, insanların birbirleriyle olan ekonomik ilişkilerinin tablosudur ve sayısı on binleri aşan bu dosyaların her birinde, Feleğin sillesini yiyenlerle Feleğin gülümsemesini görenler, karşı karşıyadır.

Kuzum Felek!... Olur mu böyle şey?... Siz bir takım insanlara gülerken, bir takım insanların da canını yakıyorsunuz. Neden bu?

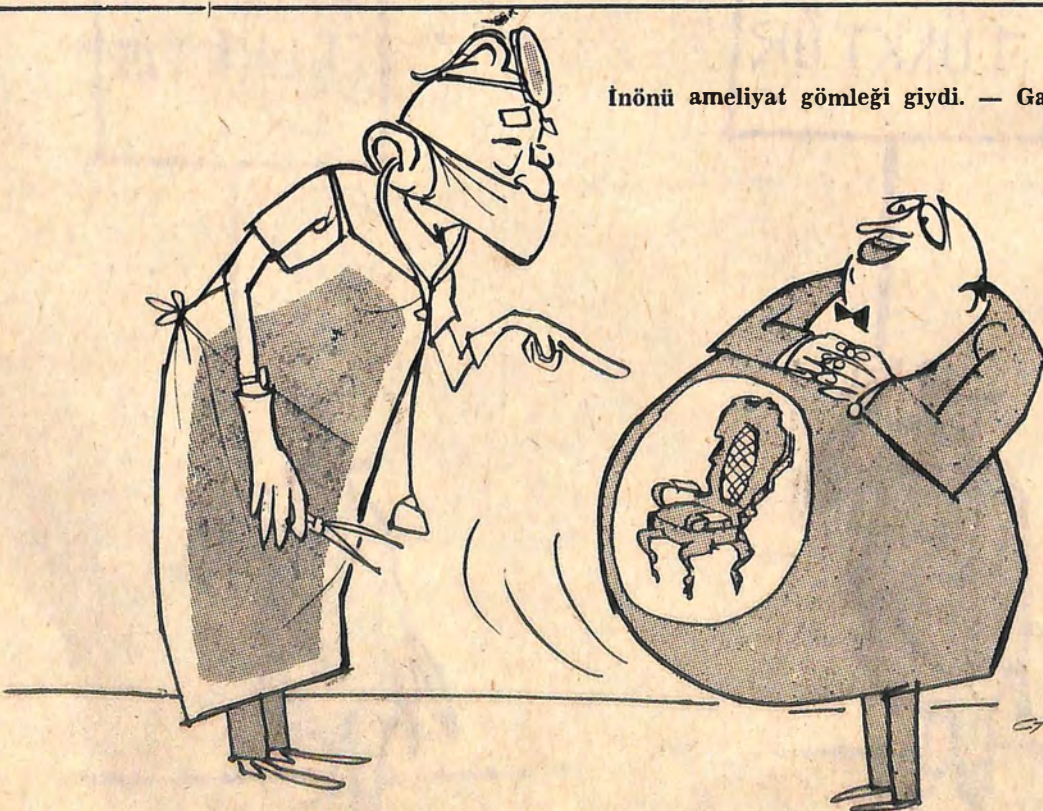
Benim pek aklım almıyor bu işi... Elektronik beyin de olsa, bu kadar dalavere ve kombinezonu, böyle bir ustalikle başaramaz.

Sayın Felek!...

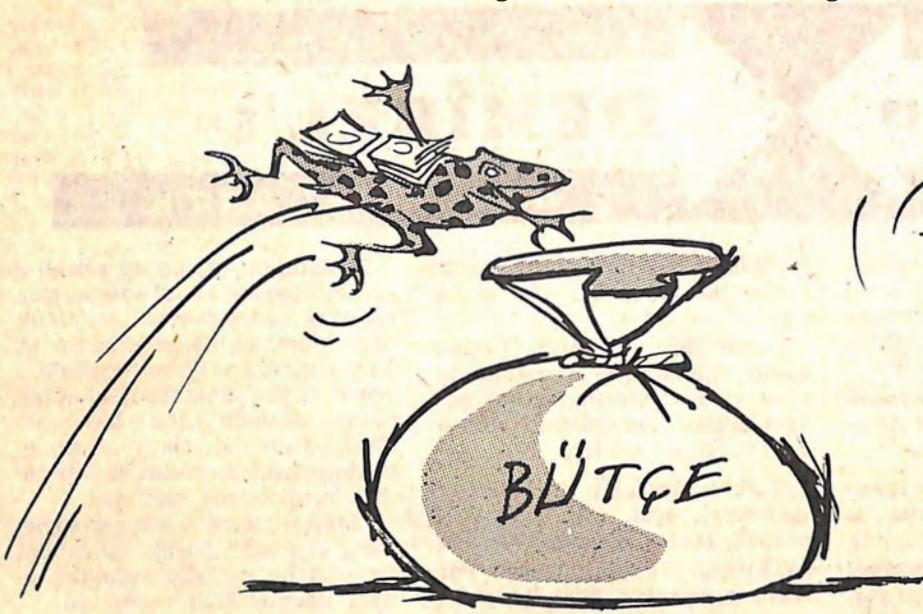
Ben, sizin varlığınızdaki şikâyetçi olanlar kadar size şükran duyanları da gördüm.

Duyduğuma göre, sizin, çok marifetli bir çenberiniz varmış. Bunun içinden geçmek, pek zormuş. Ama bir defa da geçince, insanın sırtı yere gelmezmiş. Feleğin çenberinden geçmiş olmak, insanı, Üniversite e-

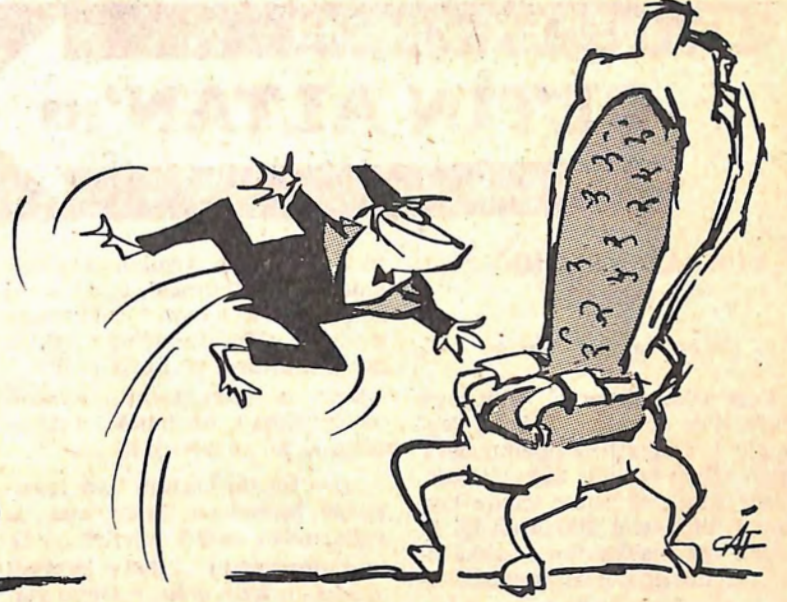
İnönü ameliyat gömleği giydi. — Gazeteler —

— Sana bir mide ameliyatı lâzım!

Kurbağa...

Kurbağa adam!...

Eski Emeklinin Mektubu

Eski emekli bir gün —kara bahtına küskün—
Gönderdi şu mektubu:
— Başımı vurdum taşa... Derdimi baştan başa
Bir doktor arkadaş
Dökeyim... Acıdır bu!

Eski ve yeni diye, ayırdılar ikiye
Bugün emeklileri.
Bu mu sosyal adalet?... Ben ki etmişim hizmet
Nice yıllardan beri,
Dökmüşüm alın teri!

Eski emekli darda... Yeni emekli barda...
Yaşar dolgun maaşla.
Yüklü üç aylığı al... Başka bir kapıya dal:
Ücretli işe başla...
İki kuş vur bir taşla!

Yoksul ağarttık saçı... Seni yaptık baş tacı,
Doktor, bizlere acı.
Evce dileğimiz bu: İçir sudan şurubu,
Yuttur boş bir güllâcı...
Yazma iştah ilâcı!

Sözüm gerçek; iyi bil... Bizi tedavi değil,
Teselli yoluna şap.
Çoktan yolu tutmuşuz... Bizler hapı yutmuşuz,
Doktor... Bir iyilik yap:
Sen de yaz uydurma hap!

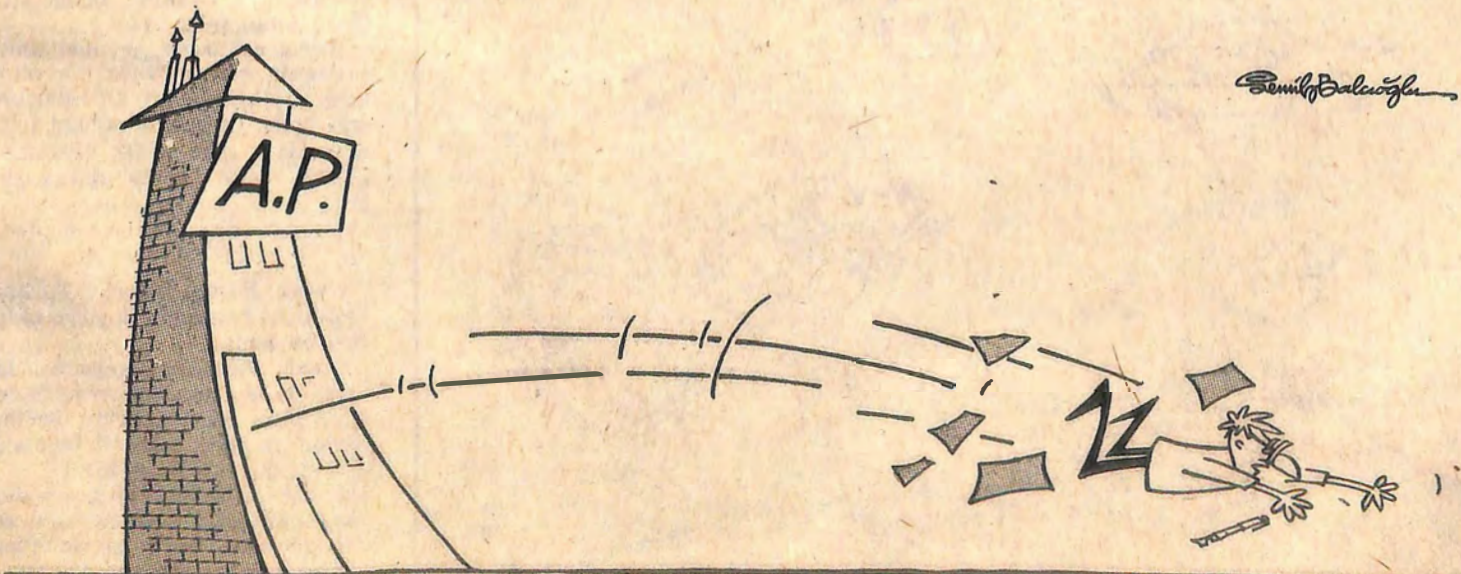
Ev halkına eğer sen: Çok gıda alın... dersen,
Bizde solar bet beniz.
Aç, mahrum insanlarız... Biz nasıl şişmanlarız,
Nasıl oluruz semiz?
Bugün bomboş kesemiz!

Belleri bükülenler, ölüyor birer birer:
Kaç ihtiyar, kaç dul var?
Sesimiz çıkmaz artık... Rızkımıza, anladık,
Tanrı çekmiş bir duvar...
Boşuna ağla, yalvar!

Sızlayacak ciğerin... Eski emeklilerin
Tek yaşar yüzde kaç?
Mutfak tamtakır gerçek... Bulamazsın yiyecek...
Son sözüm: Bize acı,
Yazma iştah ilâcı!...

Necdet Rüştü EFE

— Turhan Dilligil A.P.'den ihraç edildi. —

«SOKAKTAKİ ADAM!»

TURHAN FEYZİOĞLU
OLAYI

— Geçen sayıdan devam —

Feyzioğlu, gözlerini dünyaya Kayseri'de açmıştır. Babası, Feyzioğlu I, avukattı. Zamanın deymiyle dâvavekiliydi. Zeki, kurnazdı. Mali sıkıntılar içinde kıvranan bir devlet içinde en iyi ödeyen bir teşekkülün avukatlığını seçmişti: Devlet Demiryolları...

Bu kurnaz adamın, son derece «baba» bir tarafı vardı. (Feyzioğlu'nun da vardır). O çevrede, çocuklarını ne kadar mümkünse yetiştirdi... Ailesinin «okumuşluk geleneğini» kurdu.

Oğlu Turhan, Kayseri Lisesinde okuyordu. Gözlüklüydü. Sıkıydı. Sınıfının birincisiydi. Bakımlıydı. Zannetmem ki, bir tek kere hayatında, sümüğünü koluna keyifle şöyle bir silmiş olsun... Veya bir arkadaşını lezzetle pataklasın!... Kavgacılıkları hep ders üze, birincilik üze, bir kaç atbaşı önde... Birinciliğin elden gitmemesi için hocayı da, kürsüsünü de devirebilirdi. Birinciliğin elden gitmemesi için son derece cüretkâr davranabilirdi. Dövüşkenleşebilirdi bütün ırkikliğini unutup!

Bu birincilik üze yaşayan adam, C.H.P.'ye düşünce, «nabız ve şerbet üze», ister istemez, İs-

met İnönü'nün kişiliğinin gölgesine düştü. Ezilmedi, fakat uzun zaman içinde saklamağa mecbur oldu. İnönü'nün etkisi, genç, kıpırdak ve haris politikacıların üzerinde gariptir: Ayasofya'nın, Sinan üzerindeki etkisine benzer, Sinan gençken!...

Hem büyük hasmın bazı taraflarına imrenirler. Hem bazı taraflarından nefret ederler... Onun prestijinin büyük kubbesi vardır, onların yoktur. Onun yerleşmişliği vardır. Onların yoktur. Onun elinde hemen hemen iple rin çoğu vardır, sizin yoktur. Kıvranırsınız. Tenhada çekistirirsiniz. Toplumun önünde, gene bir adım gerisinde durmağa mecbursunuz.

Veliahtsanız bile, o padişah. Tek padişah. Son padişah. Sizse, veliahtların birisiniz!... Onun saranc masasında bir piyon. Kabul etmezseniz bu rolü, başkasını sürer!...

Aynı akademik karyerden gelme Nihat Erim'in âkıbeti gözünüzün önünde!...

Bunca «nefisçi», Kasım Gülek'in âkıbeti gözünüzün önünde!...

C.H.P.'ye giren dâhi olsa, doğanın bir gücü olsa, bilir ki, İsmet Paşa'nın gölgesinde yaşayacaktır. Onun kişiliğinin, onun prestijinin, onun yerleşmişliğinin... Onun partisinin... Onun büyük prestijinin bir piyonu olarak...

Piyonluğu kabullenmezse, yerine başka bir piyon sürülür, o kadar!...

İnönü güçlü kişidir... Lenger kadar hümanizma yoksunluklarına rağmen. Etrafındakileri, çok kavi kişilikli bir babanın, silik oğulları haline getirir...

Turhan Feyzioğlu bu hale tam gelmemek için, C.H.P.'de 12-13 senelik, zoraki konukluktan sonra, aydınlar koputu Güven Partisini kurmuştur. Kırk kişiyi beraberinde sürüklemiştir, daha fazlasını!... Lider özellikleri mevcut mudur kendisinde?... Benim sözlüğümce, hayır. Liderin geniş ihatası olacak. Geniş kültürü olacak. Ekonomik zorunları bilecek. Adil olacak. İkilikçi olmayacak. Birleştirici olacak. Eserleri olacak (hayatta). Çetin sınavlardan geçmiş olacak. Bir ömür boyu hizmeti olacak...

Feyzioğlu işte onun için «öbürleri kadar» liderdir. Yani, bir yirtıcı parti idarecisi... Hangi fikri temsil etmektedir? Hangi inanç namına direnmektedir? Söylesin!...

* * *

Bir parti kuracak kadar, bir Turhan Feyzioğlu olayı yaratacak kadar, görmüş geçirmiş, kireçleşmiş bir partiden kocca bir «göktaş» koparacak kadar, gölgesi nasıl büyüyebilmiş?... Her şey mümkün de ondan!...

Statistikler, toplumun yüzde otuzbeşini aydın kabul ediyor. Statistikerler bence, «kendi tekniğini bilen adamı» kasdetmektedir. Kendi tekniğini de şöyle böyle... Şöyle böyle olmaması için, hümanist sözlüğü kafası kavramış olmalı, yani kelimelerin arasındaki dolaşımı bilmelidir. Budur bilim, hattâ budur sağduyu!...

Liderlik babında, bir şey söylemeyi unuttum: Ancak, muhabbet üze büyük savaşlar verebilen adam lider olabilir gerçekten:

«Senin fikirlerine karşıyım, ama onları serbestçe söyleyebilmem için hayatımı veririm...»

Çoğumuz bu cümleyi büyük tolerans olarak alır. Halbuki, «uç sevgidir»...

Var mı bizim «olay adamları» mızda bu sevgi, yalnız Feyzioğlu'nda değil!...

* * *

Turhan Feyzioğlu, yakından ve konuşma uzun sürmemesi şartıyla, sempattır. Anlayışlıdır. Çabuk yaralanan bir tarafı vardır. Parlâmentoda «usul üze» hasımlarını yokuşa süren adam, özel sohbetlerde, kelimeleri birbirlerine çiğneştirir hışırtıyla!... Başarısız espriler, başarısız şakalar yapar, yanaklarına tabaka tabaka kızılıklar eklenerek...

Bir eğlence yerinde «en famile» ise, giyimine iç taraftan ısırğan otu sürülmüşçesine, pilelenen bir hali vardır... Her halde yanındakileri kusursuz ister!

Uzun zaman, değişik sebeplerle karanlıkta kalmış, ülkelerin «olay adamları»nın mesafeleri, ekseriyetle solukları kadardır...

Yetkilerinin kendi değerlerinden sâdir olduğuna inanmak isterler. Aksi içlerinden geçerse, kendi kendilerine itiraf etmezler. Kendi kendine itiraf etmek, herkesin anlaması demektir. Onun için bu cins duyguları yok edemezlerse, en kalın kasalarına kitlerler... (Aklıma birdenbire Çetin Altan geldi!...)

Başka şartlarda, iyi dediğimiz şartlarda yetişseydiler, ne olurdu... Bizim «olay adamlarımızın» çoğu, özelliğiz olduğu için, o şartlara göre adam olurlardı, yalnız, «olay adamı» olarak değil!...

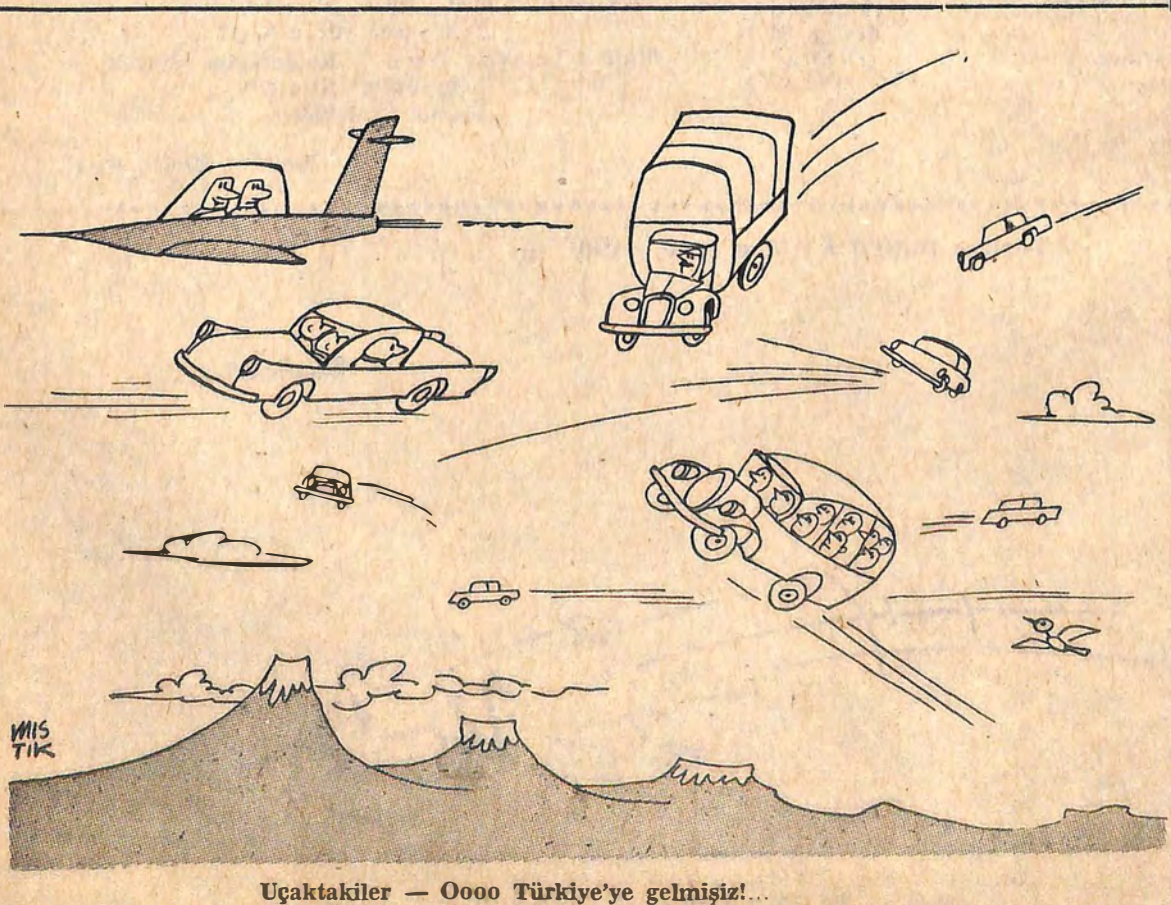
* * *

Güven Partisi lideri Turhan Feyzioğlu hakkında söyleyeceklerim bu kadar...

Güven Partisine gelince, Le Parti de la Confiance veya Sécurité, şunu ekleyebilirim. Seçimlerden az önce, bir «Ali menfaat gerektirmesi» çıkarabilir...

Fakat a la Bölükbaşı «euphorique» hesaplar yapacağı için azıcık şakşaka, azıcık şukşukadan sonra, pek o «Âli menfaatları» sapmayacağını sanırım!...

(Devamı var)

Uçtakiler — Oooo Türkiye'ye gelmişiz!...

Beklediğim Gün!

BİR Karadeniz gezisinde Sinop'a uğramıştım. Kafesli, cumbalı sokaklardan çarşıya çıkınca boydan boya sıralanmış dükkânların çoğunda iki şey vardı: Çocukken Baba Cafer'de okutulup içinden geçirildiğimiz evliya tesbihlerini andıran ipe dizilmiş kestane kangalları ve erkek esvabı satan hazırcılar, ısmarlamacılar...

Eskiden, Sinop, Karadeniz'in canlı bir kıyı iliymiş: Balıkçılık varmış, tuzlamacılık varmış, fıncılık varmış...

Ne mi olmuş bunlar?...

Bizi gezdiren yerli aydın:

— Göç eden Rumlarla beraber gitti, dedi!

Şaşakaldım: Ya Karadeniz'in balıkları ne olmuştu acaba?... Dilsiz ağızlarıyla: «Biz onlarsız yaşayamayız!» deyip intihar mı etmişlerdi?...

Gölköy, Ordu'nun yayla havası esen bir yüksek ilçesidir. Milletvekili olduğum yıllarda, dağ, taş dolaşırken, otlaqlarında bir tek koyuna, ineğe, mandaya rastlamadım dersem inanır mısınız? İnsanlar, susuz, gübresiz toprağı tırmalamaktan kurumuş, dökülmüşler!

Geliniz kulağınıza söyleyeyim: Eskiden Rumlar —şu imparatorluk yıkılınca silâhlınp dağa çıkan Rumlar— göç etmeden, bu yayla toprakları da başlıca hayvancılık bölgelerimizden biriymiş!

Geçen gün, sabah gazetelerinde okudum: Balıkçılık Kurumu, bir yılda üç milyon lira ziyan etmiş!

Aklım allak bullak oldu: Balık, bizim başlıca döviz kaynaklarımızdan biri olacaktır, değil mi?...

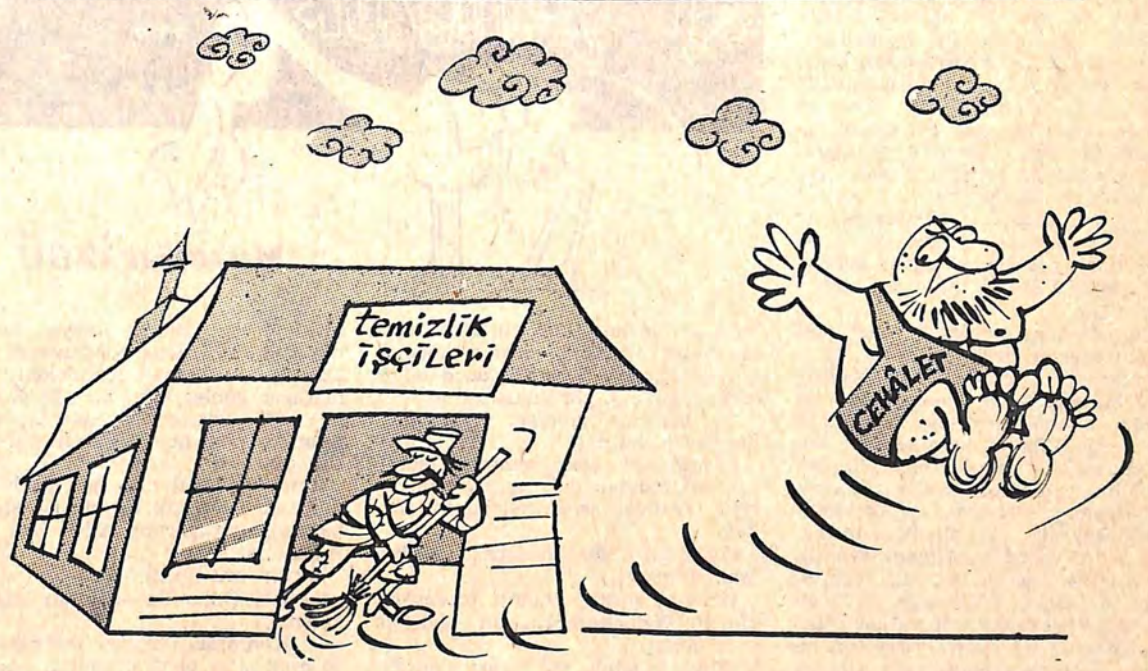
Dün, Akşam gazetesinin üçüncü sayfasında büyük bir manşet gördüm: Demiryollarımızda 98 milyon yolcu taşındı!

Bir yılda doksan sekiz milyon yolcu... Ama, demiryollarımız baştan başa bakım istiyor artık!... Ama, lokomotiflerimiz ihtiyar nefeslerle soluk soluğa yürüyor artık!... Ama vagonlar, eskimemiş, yıpranmış vagonlar yenilenmek istiyor artık!... Ve doksan sekiz milyon yolcunun sağladığı gelirden —memur maaşları, işçi gündelikleri, kırtasiye masrafları çıkınca— onarmaya bir şey kalmıyor artık!

Bu sabah, Dolmabahçe - Fındıklı yolundan geçiyordum: Asfalt, tıpkı Mecidiyeköyü - Büyük-

Geçmiş Zaman Olurken...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Temizlik işçilerinin kültürü arttırılacak. — Gazeteler —

dere asfaltı gibi, tıpkı Eminönü asfaltı gibi, tıpkı Spor Sarayı asfaltı gibi yer yer çatlamış, yer yer parçalanmış, yer yer çukurlaşmış, tümsekleşmişti... Ama, bu üç, dört yıllık asfaltların üstünde Nusretîye'ler, Yeni Camî'ler, bütün saltanatıye üç, dört asrın gerisinden bakıyordular!

Daha köylerimizde nasıl bir eğitim ve öğretim sistemi güdeceğimiz belli değil... Daha liseler programları düzenlenemedi... Daha?... Durunuz, durunuz, işi birdenbire ekmekçi fırınına ve çöp tenekesine kadar düşüreyim: Daha bir ekmekçi kaç gram olacağına, kaç kuruşa satılacağına karar verilmiş değildir ve hâlâ, hâlâ, hâlâ İstanbul'un çöpleri gelip giden yabancı firmalarla halledilmez bir konuşma konusudur.

Bütün bunlardan nasıl mı kurtulacağız?... Ne gün mü kurtulacağız?...

«Bilmiyoruz» dedğimiz gün!

Yusuf Ziya ORTAÇ

15 Mart 1962

ŞAPUR...

SİZ, yarının bahtiyar rüyalarını bugünden gören politikacılara bakmayınız. Sıkıntılarımız bir günlük, bir aylık değildir. Hem iki elim nimette, hem cân-ı azizim cennette olmaz!...

İngiltere mi dediniz? Haa, si-ze eski Başvekîl Hasan Saka'dan dün akşam dinlediklerimi anlattım:

— Londra'da, Hariciye Nâzırı Bevin'le konuşuyordum. Gözüüm, ceketinin yakasına, gömleğinin kollarına takılınca kendi sırtındakilerden utandım: Arkasında ne varsa eskiydi, yıpranmıştı, yamalıydı!

Sonra, İngiliz mahrumiyetinin, insana saygı veren misallerini anlattı:

— Resmî ziyafetlerin hiç birinde şatafat yoktu. Viski memleketi İngiltere'de, bize bir kadeh viski ikram etmediler. Yarım elmaya, bir dilim portakala midem yanarak hasret çekti. Londra misafirliğinde, kaybettiğim kilolar, kaldığım ayların bir mislidir: İki buçuk ayda beş kilo!...

ŞUPUR...

İngiliz milleti, fedakârlıkta Nî-ne Hatun'lar Türkiye'sine elbet yaklaşamaz. Can da dahil olmak üzere, devletimizin, bu serdengeçti milletten isteyip de alamayacağı hiçbir şey yoktur. Bir şartla: Mahrumiyette beş parmak bir olacak!

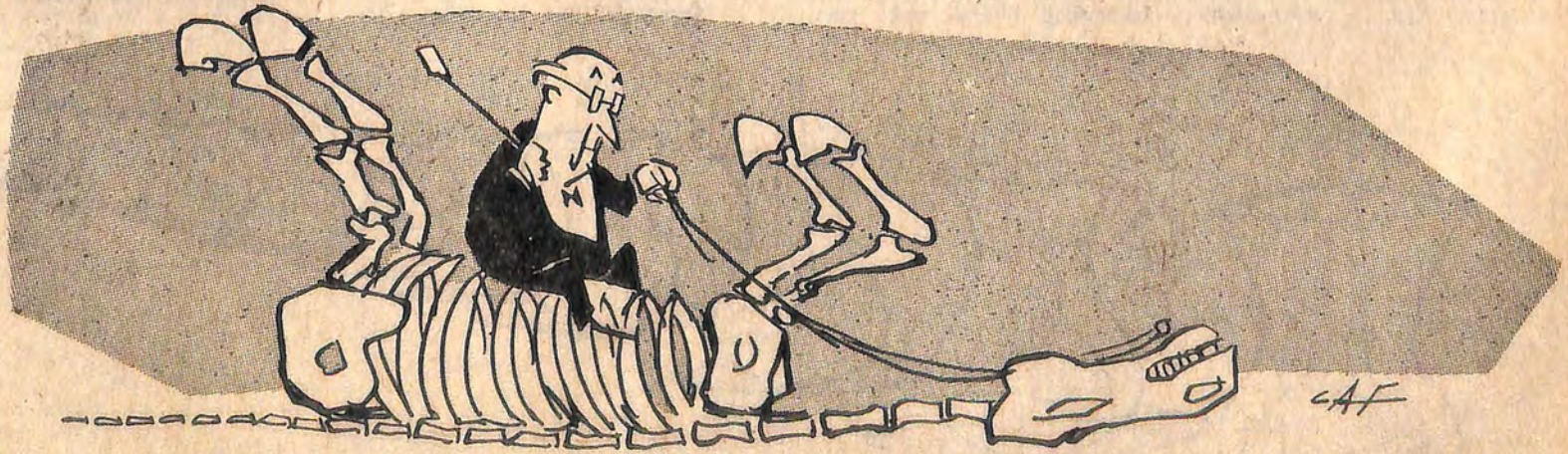
Ben, kalbimin çarpıntılarını bastırmak için ilâç bulamazken, demokrasinin Darüssaade ağası Boğaziçi kıyılarındaki yalısinin suratına İtalyan fayansı kaplatırsa olmaaz!...

Benim 15 bin liralık kâğıt dövizim beş buçuk aydır transfer müsaadesi beklerken, demokrasimizin sandalyesiz vekil rolüne çıkmış gazetecisi bir milyon lirayı aşan kâğıt müsaadesi alırsa hiç, ama hiç olmaz!

Eski İstanbul külhanbeyisinin ağziyle söyleyelim:

— Demokrasilerde sökmeyen bir tek politika vardır: Herkese şapur şupur, bize Yârabbi şükür! Kemerleri mi sıkacağız? Hay hay, ama hep beraber!...

21 Temmuz 1955 **Y. Z. ORTAÇ**

Deehh!..

U FAKKEN anam bana, —kendi-
si Hatay'lı olduğu için— «Eş-
şek gaffalı eşek» derdi de kı-
zardım, benim kafamın neresi eşek
kafası diye... Oysa ki, zavallı ana-
cağım, bir insandan önce eşek ka-
fasının fezaya çıktığını göremeden
gitti... Belki yüzlerce mühendis, bin-
lerce teknisyen, geceli gündüzlü ça-
hşarak sırf bir eşek kafasını fezaya
uçurmak için çalıştılar, yıprandılar,
terler döktüler... Fezaya çıkan eşek,
eşek kafasıyla neler düşünmüştür
bilmiyorum ama, bilmiş olsun ki
cümle eşekoglu eşeklerin şanını şe-
refini kurtardı... Siz o eşeğin feza-
dan döndükten sonraki forsunu gö-
receksiniz. Gazeteciler röportajlar
mı yapmayacaklar, televizyoncular
filmler mi çekmeyecekler, hattâ A-
merikanın çok hatırı sayılır kişileri
bu eşekoglu eşekle toka mı etmeye-
cekler?...

Yaşasın tüm eşekler!... —Ama iki
ayaklı eşekler değil ha!...

Amerika'nın eşeği fezaya gönder-
diği bu sıra, bizim memlekette de
eşegin kıymeti nedense birdenbire
artıverdi. Mübarek karakaçanlar, ka-
ra koyun olup çıktılar başımıza. Ne
yapalım, vatandaşın kaderinde eşek
eti yemek de varmış... Bu bizim
memleketimiz için büyük, çok bü-
yük bir devrimdir... Koyun etinden,
eşek etine geçiş devrimi... Aynı,
yontma taştan, cilalı taşta geçer gi-
bi... Her devrimin kolay kolay otur-
madığı gibi, bu eşek eti devrimi de
kolay kolay oturmayacağı benzer
halkımız arasında. Gerçi eşek etinin,
domuz eti gibi haramlık bir sakın-
cası yok ama, yine de halkımız ara-
sında «Eşek eti kesiminin devlet ta-
rafından serbest bırakılacağı» dedi-
kodusu tepki ile karşılandı. İlk tep-
ki kasaplardan geldi:

«Efendim, biz vitrinlerimize, ko-
yun, kuzu, dana budunun yanına e-
şek budu asamayız.» Bu hususta,
Kasaplar Derneği sert bir bildiri yay-
ınladı:

«Eşek eti yemek, hem ayıptır,
hem de eşekliktir...»

Onun bildirisini, nalbant Naci'nin
bildirisi takip etti:

«Eşek eti yiyenler, çok kısa za-
manda eşek gibi anırır ve eşek gibi
çifte atmaya başlarlar... Bunca yıl-
lık tecrübelerimle söyleyebilirim ki,
bu kararı verenler, vatandaşın beyni-
ni eşek beyni yapmağa çalışmakta-
dırlar. Eşek kesiminin serbest bira-
kılmasından sonra şunu çok iyi bi-
liniz ki, artık yavrularımız için, re-
tek ders imtihanları, ne imtihansız
geçmeler, ne borçlu geçmeler kâr
edecektir... Çocuklarımız topyekûn
sınıfta kalacaklardır...»

Onun arkasından sağlık memuru
Hüsnü efendi ile ebe Zeliha'nın bil-
dirileri gazete sütunlarında boy gös-
terdi:

«Eşek eti yemek sağlığa zararlı-
dır... Eşek etinin içerisinde bulunan
Dayakinol denilen bir madde, kana
karıştıktan sonra, insanın sırtını a-
cı acı kaşıdırmakta ve zamanla e-
şek eti yiyenlerde dayak yeme has-
talığı başgöstermektedir... Samua
yerlilerinde yapılan incelemelerde,

bura yerlilerinin, her gün birbirleri-
ne dayak attıkları, karının kocayı,
kocanın karıyı değnekle döve döve
öldürdüğü çok görülmüştür...»

Bu bildiriye komiser Rıza, sert
bir cevap verdi:

«Vatandaşın eşek yemesini emni-
yet bakımından çok uygun buluyor-
um. Yesinler eşeği, gelsinler kara-
kola...»

Fakat bu bildiri, nedense o kadar
etkili olmadı.

İki gün sonra, Zooloji profesörü
Hacim Nalçakaraoglu'nun bildirisi
yayınlandı:

«Eşekler adına bu kararı şiddetle
ve nefretle protesto ediyorum. Ben
doktoramı eşek üzerinden verdim.
Bu bakımdan eşeklere çok yakınım.
Sırf eşekler üzerindeki ihtisasımı
artırmak için, eşeği bol olan bazı
memleketlerine gittim... Şunu da if-
tiharla belirtmek isterim ki, eşekler
yine yurdumuzda rağbettedirler...
Bugün nice eşekler, insandan dana
çok sevilip sayıldıkları halde, eşek-
ler için alınan bu insafsız kararı is-
yanla protesto ediyorum... Şayet
memleketimizde eşeklerin hakları
verilmezse, sonuna dek uğraşıp bu
hakkı almağa çalışacağım. Olmazsa,
bu eşek meselesini Birleşmiş Millet-
lere, Lahey Adalet Konseyine kadar
götüreceğim... Daha olmazsa, bu ka-
rarı verenleri giyaplarında yargıla-
mak üzere Londra'da bir yüksek
mahkemenin toplanmasını temin
edeceğim... Benden selâm olsun
cümle eşeklere... Hiç korkmasınlar,
kalbim onlarla beraber çarpıyor, te-
ker teker kucaklarım kendilerini...»

İki gün sonra, sağıcı bir gazetede,
sağıcı bir yazar:

«Bu işte mutlaka bir komünist
parmağı vardır» diyerek başladığı
yazısına şöyle devam etti: «Vatan-
daşın eşek eti yemesini istemek ko-
münistliktir... Ve de çok koyu kır-
mızı bir komünistliktir... Bugün, A-
merika dostumuzun eşeğe değer ve-
rip fezaya saldırdığı bir günde, bu bü-
yük başarıyı gölgelemek için onun
canına kıyıp, kesilmesini serbest bi-
rakanlar veya bu şekilde dedikodu
çıkarınlar, düpedüz dostumuz ve
müttefikimiz Amerika'nın bu büyük
başarısıyla açıktan açığa alay et-

mektedirler... Bugün Rusya, fezaya
bir eşek değil, sıpa gönderseydi, bu
kızıl uşaklar, hemen memlekette ay-
nı diğer günler gibi, bir (Eşek Gü-
nü) ihdas ederler, gazetelerde, kon-
feranslarında hep bu asil eşekten
bahsederlerdi...»

Evet okuyucularım, her şeyde ol-
duğu gibi bu işte de bir komünist
parmağı görüyorum. Allah bizi ko-
rusun!...

Durur mu solcu gazeteler, solcu
yazarlar? Onlar da sarıldılar kâğıda
kaleme:

— Kompradorlar, en sonunda si-
ze eşek etini lâıyk gördüler. Siz fa-
kir sofranızda, kuru fasulyanın için-
de kara eşek eti ararken, onlar ne
yiyorlar biliyor musunuz? Kara hav-
yar yiyorlar, dana, kuzu bonfilele-
ri, biftekli, pirzoları yiyorlar,
kaz ciğeri yiyorlar, tavuk gerileri y-
yorlar... Yakında eşek etini de çok
görecekler size!... Kedi eti, köpek
eti, ölü eti yedirecekler size!...

Kaçakçı Mısdı, tee Cilo dağların-
dan mektup saldı okuyucu köşesi-
ne:

«Eşek eti yemesini çıkararak çok
sayın büyüklüklerim... Siz bu ganunu
çıkarmanın bizim canımıza otu di-
hadınız... Bizim burda bütün yeti-
mez, pambık yetişmez, fındık yeti-
mez, ot bilene yetişmez... Bi tek
gazancımız vardır, o da kaçakçılık...
Ben şahsan oniki nüfusumu eşek
kaçakçılığıyla besliyorum. Çok şükür
Allaha, bu oniki nüfustan iki dese-
sini vətana asger yollayıp candarına
bilene ettim. Şüko gulumuz bizim
hüdütda onbaşı bilene oldu... İki
dene de gızımı gelin etdim. Bunlar-
dan hepisi eşeklerin sayısında ol-
du. Burda keserim eşek etini, dol-
durum çuvalıara, getiririm garşı
tarafa, kilosunu on pangottan öklüz
eti diyerekden satırım. Şindi siz, e-
şek kesimini bu tarafa da selbes e-
dince, biz nerden ucuz eşek bula-
cıyk?... Bana acımıyorsanız, geride
galan onbir nüfusuma acıyın. Eller-
nizden operem büyüklüklerim... Kaçak-
cı Mısdı.»

Semerciler Derneği Başkanı Kâ-
zım Delibaş, yaptığı basın toplantı-
sında ağlayarak şunları söyledi:

«Arkadaşlar, biz semerciler artık

bu karardan sonra, semerciliğe pay-
dos diyeceğiz. Kime dikeceğiz bun-
dan sonra semerleri, insanlara mı?
Zaten kıt kanaat geçiniyorduk. Bun-
dan sonra çocuklarımız açlıktan öle-
cekler. Kararı verenler utansın-
lar!...

Bekçi Gaffar, bir röportaj muha-
birine şunları söyledi:

«Gergi gomiser Rıza amirimdir
amma, ben onun fikrine gatiymişim.
Niden dirsensiz, garakollarda ne gibi
bi güççük iş olursa bekçiler vezife-
lendirilir. Bu, eşek kesimi selbes
gararından sona, bi yığın eşek ça-
lınma vakası olacağı tecrübelerimle
sabitir. Ki, karısını kocasının ya-
nında çalışıyorlar. Ondan sona:

— Get Gaffar, şu eşek dahigatı-
mı yap! diyecekler.

İşin yöğsa, eşek muntıkanda ça-
lınmış deyli, gosgoca İsdanbıl'da, gu-
lağının teki kertik, gözlerinin yanı
gara, guyrugu gopuk eşeği aral...
Bulamadın mı:

— Ulan bi eşeği bulamadın mı?
derler.

— Begim, ipucu yoh kil

— Ulan nasıl yoh? Gulagının teki
kertik, gözlerinin yanı gara, guyru-
gu gopuk... Daha nasıl ossun ipucu?

Onun için ben bu kararı heç bi
tasvip etmiyorum. Hemi de yemin edi-
yom, çoluğuma çocuğuma eşek eti
yedirmiyecem diye. Gararı virenler
yisin!»

İlyas Usta'nın sesi, İzmir'den çın-
ladı:

«Ayol, tam benim Türk mutfağını
Avrupa'da tanıtaçağım sıra, böyle
bir kararın alınması, Türk turizmne
indirilen en büyük darbedir. Bun-
dan sonra, bana Avrupa'da soracak-
lar:

— Eşek etiyle kapama nasıl yapı-
lır usta?

— Eşek büryanı yapmak için ka-
zılançukurun derinliği kaç metre ol-
malıdır, sıcaklık kaç derece olmalı-
dır?

Ne cevap veririm ben onlara a-
yooool?...

Üniversite gençleri, bu karar geri
alınmaya kadar, sınıfta kalma gre-
vi yapacaklarını ilân ettikleri gün,
Bölükbaşı açık hava toplantısında
şunları söyledi:

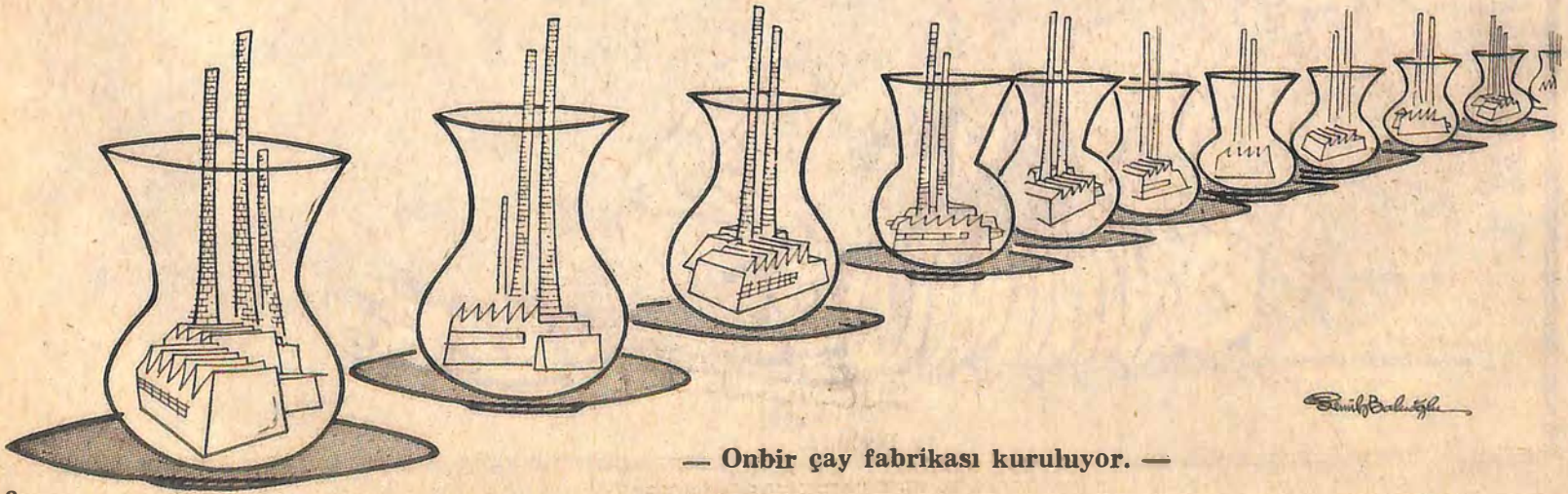
«Vatandaş nurlu ufuklar vâde-
denler, eşek etini, semiz kuzu eti-
miş gibi övmeğe başladılar... İçle-
rinden biri de çıkmış:

— Getirin eşek etini, ben seve se-
ve yerim, demiş.

Söz ağızdan, göz ağıttan çıkar
demişler... Biz gözleri çıksın demiyor-
uz, ama verdikleri sözde dursun-
lar. Ben, bunu söyleyen için semiz
bir eşek buldum. Ahçıma söyledim,
kafasını ayaklarını paça, etlerini de
bol nohutlu yahni yapacak. Haftaya
bugün, bu saat, onu da çağırıyorum,
sizleri de... Yiyecek mi, yemiyecek
mi, eşek ziyafetinde görürüz... Eşe-
ğin eti olmaz, deli çayın seti olmaz
diye bir söz vardır...»

Bütün bu bildirilerden, konuşma-
lardan, yazılardan sonra ne mi çı-
du? Karar geri alındı...

«Eşekleri yine eskisi gibi gizli ke-
sin!...

Bozbeyli - Tekinel Yarışması

Perde arkasında ne geçtiğini bilemiyoruz... Perde önünde, dünyanın en normal olayları cereyan etti... A. P.'den (demokrasi yok mu, vaaar,) iki aday, Meclis Başkanlığına çekişti: Geçen senelerin ılımlı başkanı Bozbeyli, bir de eski İstanbul milletvekillerinden, Neclâ Tekinel'in kocası, avukat Tekinel...

Perde arkası için tahminlerim var... «Yeminli grup, yeminsiz grup» diye söylentiler dönüp dolaşıyor... Gerçek şu olmalı bence!

Süleyman Demirel, Bizans deyişiyle, Ferruh Bozbeyli'nin azıcık'tan «icabına bakılmasını» göynünce diliyordu... «Müfritleri» imâ yoluyla, imasız yolla azıcık iteledi ve karşısına Tekinel'i çıkardı... Ve Tekinel kaybettir... (Bana sormuyor ki, sorsa!... Sana da sormuyor Akbaba!... Müşavirleri de pek bizlere benzemiyor!... Bizim gibi müşavirleri n'apsın zaten, «dan dan dan» diye söylenip, insanın yüreciğini deli deliveren müşavirleri... Kendini bilen müşavir, tatlı tatlı, kaygan kaygan fısıldar, di mi Akbaba, bizim gibi «dan dan» danlamaz!...)

Ferruh Bozbeyli seçildi başkanlığa ve Demirel'in önünden geçti o Anadolu ar'ıyla, inik gözlerle gülümseyip. Demirel, o sırada tebrik etmedi onu, ve de politikayı bilmeyen herkesi içi «hüüü» oldu, «hüüü»!... N'apsındı yani Demirel yeminlilere karşı?... İnsaf var mıydı yeterince her birinde?... Hepsi bir ağızdan, «bak sen, bizi iteledi, iteledi de, kendisi de şimcik nasıl memnun» demeyecekler miydi?...

Buydu bu, yoksa nazik adamdır Başbakan... Yalnız bizim artık, öğreneceğimizi kalmadı hayat oyununda da, onun için bunları çıkarıyoruz, kuyuların karıştırılmaması gereken dibinden... Yaşlanıyoruz: Anılarımız fazla... Elâlemin ne yapacağını, niçin yapacağını, kırk yıl öncesinden kestiriyoruz... Uzak görüşlülükten değil, acı tecrübeden...

Ve meclis açıldı

Bir salonunda Senato, bir salonunda Meclis faaliyete girişmişti. Basın, ilgisini her zaman olduğu gibi hep Meclise yüklüyor, Senato'ya üvey evlât muamelesi yapıyordu gene... Bi giriyor, bi göz atıyor Senatunun durgunluğuna, hemencik, Meclis salonuna dönüp, Bozbeyli - Tekinel çekişmesini izliyordu. Aslında A.P. grubunun birbiriyle çekişmesini!... Çeek sen bu tarafa «yeminli»... Çek sen o tarafa «yeminsiz»!...

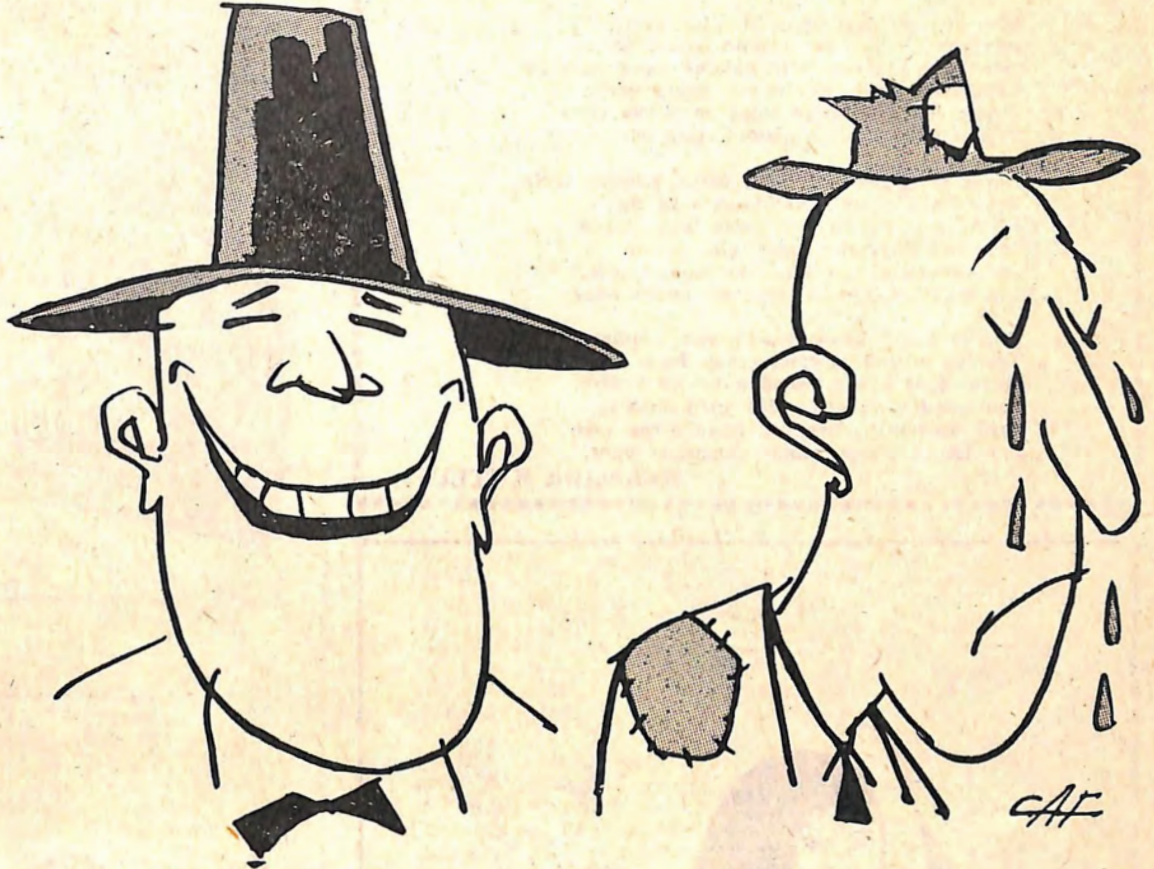
İki oy sepeti vardı: Biri yeşil, biri mavi plâstikten, oy sepetinin üstünde fraklı ve erimiş (neden burca eridin ki?) Ahmet Bilgin ve onun üstünde de bu sene parlatmayı unuttukları «Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir» ibâresi... Azıcık parlatmalı!... Mecazî anlam falan kullanmıyorum... Yapı bakımsızlığa kaydı yavaştan.. Herkes yolculukta!...

Ve salon, ilk günlerin doluluğulla dopdoluydu...

Bakanlar Kuruluna bakıyordum. En önde, pembe ve gergin bir Demirel vardı, artık neye gerginleşiyorsa... Yanındakiler değişiyordu: Kâh Nihat Kürşad, kâh Refet Bilgin... Ve Başbakan sağa sola, lâci-vertlikler içinde yaslandıkça, onlar da yaslaşıyorlardı, ona yer bırakmak için...

En arkada, Mehmet Turgut dalga-ğın bir dünyadaydı... Montajları

Mecliste ikiyüz tasarı bekliyor. — Gazeteler —

İki yüz!

mı düşünüydü?... Zannetmem... Onlar belki onu dualarında (!) eksik etmiyorlardı... Krokodillerin dişlerinin arasında hani zarif kuşlar dolaşır, onları hatırlatıyordu bana!... Krokodiller, iştahlarını şimdilik azıcık körletmeğe mecburdular!... Vaaah krokodillerim!... Öbür Bakanlar, durmadan şakalaşan Bilgehan bile, acayip bir iç durgunluğundaydılar... Tâââ, basın locasından bile belliydi keyifsizlikleri... Onlar, vatandaş keyiflendirmek için nice çaba içinde... Vatandaş ne yapsın a-cep onları tekrarleyin keyiflendirmek için?...

Yalnız onlarda değil, ama tüm Parlâmentoda bir yitirmişlik, bir bitirmişlik havası geziniyordu, gevşeten bir duman örneği... Yeni bir seçim mi lâzım ki?... Yeni bir kucaklaşma, barışma mı lâzım ki, herkesin yüreciği yeniden hoplasın. Bir şey lâzım amma!...

Ben Bozbeyli'yi tanımam. Kim ki mi tanıyor ki? Bana azıcık donuk gelir. Azıcık tarihin önünde rol keser gelir. Güvendiğim biri çok öv-dü. Onun gözüyle görmek isterim...

Şu A.P.'ye ne oluyor?... Dünya kadar şansa sahipti dün. Bugün de. Önünde toplum serili «çigne beni geç» diyor... Halledecek yüzlerce meselesi var. Daha hiçbirine el atmadı. Eskidi birdenbire, kendi kendinin gözünde... Hır, eskiden çıkar...

A.P. bir ihtilâl oturtması hükümet değil ki, rûknlere, bir gün tabanca namlusu birleşmesi yapsınlar, yirmi dört saat sonra da, gırtlaklaşınsınlar... (Güney Amerika devletlerinden bahsediyorum canım, bu arada. Onlar hakkında çok yazı okudum da...)

N'oluyor yani?... Yeminlilermiş, yeminsizlermiş, oyunbazlıklarmış, huzur mu diirtüyor ne?...

Meclis hurrr diye boşalmıştı. Se-

natoda daha «turlar» devam ediyordu.

Demirel'i kaçırmaktan, Meclis Başkanının odasına kadar izledik. Kapılar kapandı. Kapıların ardında ceryan edeni bilmek güç... Tecrübem beni aldatmıyorsa, o yeminlilerin önünde uzatmadığı elini Bozbeyli'nin boynuna dolamıştır. Dolamamış mıdır?... İster istemez de, Racine'in bir mısraı hatırıma geliyor:

«Hasmımı, daha usturupluca boğmak için kucakladım»...

Demirel'in böyle amaçları yok, ama insanın hafızası münasebetsiz; hele benimki!...

Nimet ARZIK

Yazısız

İSTEYENLER

Mini etek modası yazın bize haz verir,
Hovardalar kışın da o tipte bacak ister.
Çok veren maldan verir, candan veren az verir,
Kayıtsızlık kötü şey, insana maraz verir;
Tavuk verdiğin bazan tutar sana kaz verir,
Soğuklardan ürperir, kalbini sıcak ister.

Hepsi sevgi mi verir? Bir lusmı «Piyaz» verir.
Beklemediğin anda kulübene gelir de
«Seviyor musun?» diye sorar ikide, birde.
Ara, sıra döktürür senin için şiiir de
Öte yandan ellere «Pas» ını çapraz verir,
Bir kucaktan inince başka bir kucak ister.

Bu bir kader işidir, kız vermez, canbaz verir,
«Benim misin?» soruna cevap hazır «He!» diye.
Bunu ispat için de senden bekler hediye.
Sen zaten sermayeni yüklemişin kedi'ye,
Artık kumda oynarsın, o buna cevaz verir;
Son hâtıra olarak elmas «takacak» ister!...

Salâhattin KUTLU

— Ne zaman seyahatten dönsem, başımda bir ağırlık hissediyorum!..

PAZARTESİ

Vermeyince mâbut...

Bölükbaşı'nın kursağında kalan Kıbrıs yolculuğundan sonra, Malatya Valisi de, Bölükbaşı'nın Malatya'da konuşmasına izin vermemiş.

Adamı zorla dinden imandan çıkarıyor şu insanlar.

Dışişleri, Kıbrıs'a çıkmasına izin vermiyor.

Vali, Malatya'da konuşmasına izin vermiyor.

Vatandaş, iktidarı almasına izin vermiyor.

Elini kolunu bağlayıp oturacak değil ya... Hıncı almak için o da meydan meydan dolaşıp 1969'da başa güreşeceğini ilân ediyor.

SALI

Millî meselelerimiz

Millî ligde, F.B. - G.S. - B.J.K. yarışması.

Millî Eğitimde, TÖS. - TMÖS. - TÖDMF. atışması.

Millî Mecliste, A.P. - C.H.P. - T.I.P. kapişması.

Biraz da bu gürültüden değil mi, Asya - Avrupa demeden milletin sağa sola kaçıması!...

ÇARŞAMBA

Görev taksimi

Tıp dünyasından seçmeler:
«Bir polis, şeker hastalığına çare buldu.»

«Bir köylü, kansere çare buldu.»

«Bir işçi, saçsızlığa çare buldu.»

Ve en son haber de şu:
«İstikbalin hemşire ve ebeleri saz takımı kurdu.»

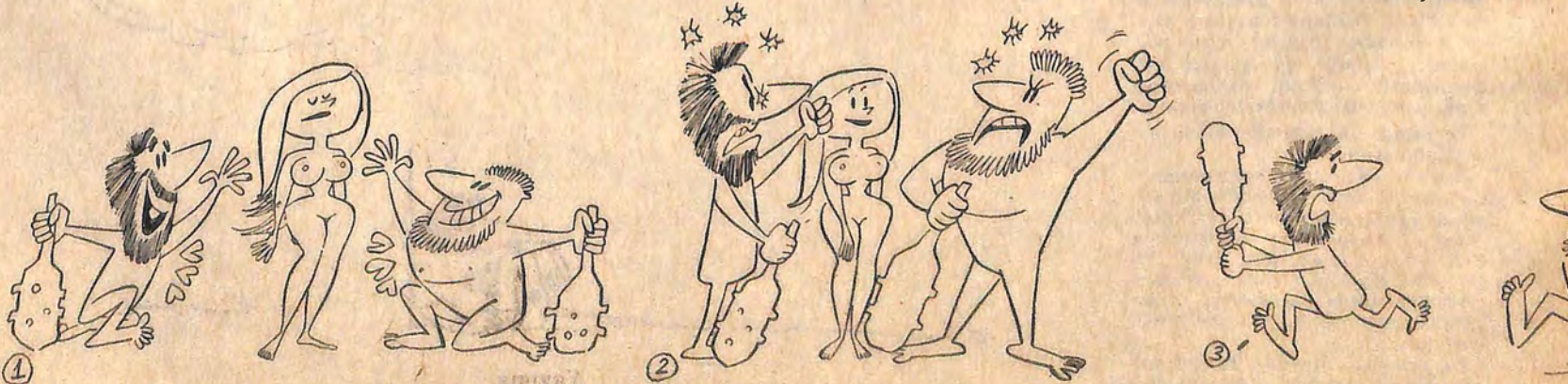
Görüyorsunuz ya, «Müzik ruhun gıdasıdır» sözüne uyan doktorlarımız radyoda şarkı okuyor, hemşire ve ebelerimiz saz takımı kuruyor; müzikle tedavisi mümkün olmayan hastalıklara da, köylü - işçi - memur üçlüsü çare arıyor!

PERŞEMBE

Dokunsan patlayacak!

C.H.P.'li Satır, «Her köyde en az, 15-20 mavzer var» demiş.
İlâhi Satır... Her köyün 15-20 mav-

TAŞ DEVRİ :

biraz geç kaldım...
kalmışsın!...

zeri de olmazsa Anadolu'nun kuş
uçmaz, kervan geçmez yerlerinde eş-
kiya dinler mi gönül, hatır?
Pekiii, her türlü güvenliği devlet-
çe sağlanan sizlere ne demeli? Kimi-
nizin mustası var, kiminizin taban-
cası... 450 kişinin silâhlandığı Par-
lâmentoda Tahtakılıç'lar, Pala'lar,
Satır'lar da cabası!...

CUMA

Neymiş efendim?..

«Şimdi yaşa, sonra öde» kitabının
yazarı önce yaşamış, sonra borçları-
nın hepsini bağışlamış! Anlayacağı-
nız, düpedüz iflâs etmiş adam.

Demirel'in bir süre önce söylediği
sözleri hatırladık: «Borç almakla if-
tihar ediyoruz. Demek ki itibarlı bir
milletiz.»

Hey gidi kavanoz dipli dünya
hey! «Şimdi yaşa, sonra öde» siste-
miyle kimi iflâs ediyor, kimi itibarı
ile iftihar ediyor. Bizim gibi yaşa-
maya vakit bulamayan gripler de
borçlu geldikleri dünyadan, borçlu
göçüp gidiyor!

CUMARTESİ

Kirlenmemek için

Aşağı yukarı bir haftadır temizlik
işçileriyle ilgili demeçleri tefrika e-
diyor gazetelerimiz:

«Temizlik işçilerinin kıyafetleri
düzeltililecek.»

«Temizlik işçilerinin kültürleri ve
maaşları artırılacak.»

Eee, bütün bunlar gerçekleştikten
sonra iş, ilgililerin bir demeç daha
vermelerine kalıyor: «Gerek giyim-
lerini kuşamlarını, gerekse mesle-
ğin itibarını lekelememek için, te-
mizlik işçileri temiz olmayan hiçbir
şeye elini sürmeyecek!»

PAZAR

Oh oh!

Şükür açıkladılar da, öğrendik:
«Türkiye'de her 300 çocuktan biri
beyinsiz doğuyor!»

Efendim? Bu beyinsizler sonra ne
mi oluyor?

Hiç. Ne olacak? Kemâl-i iftiharla
Türkiye'deki kısır politika çekişme-
lerine sebep oluyor!

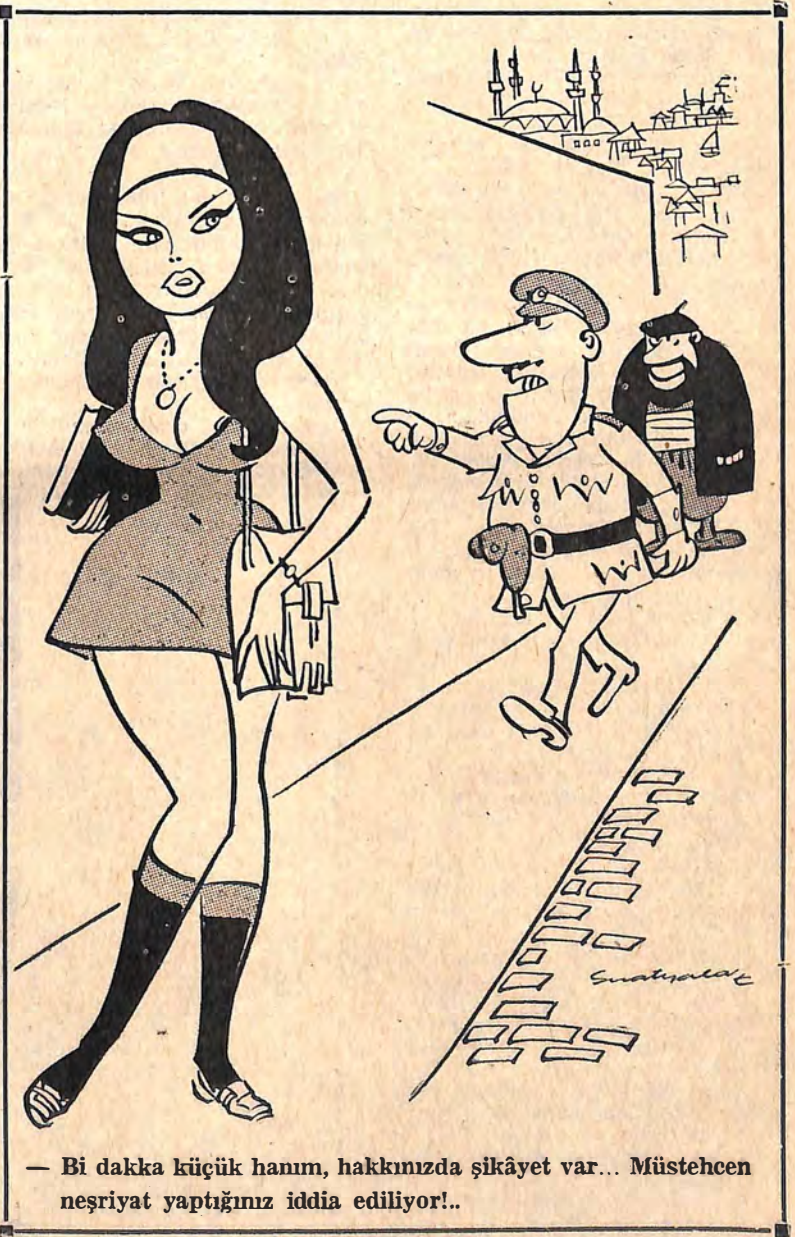
İSTEMEYENLER

Lüzumsuz saymadayız «Seviyorum!» demeyi;
Bakışla anlaşırken başka lisan istemez.
Bizi birbirimize bağlamış aşk ilmeği,
Sevmiyoruz yollarda durup da dinlenmeyi,
Mevsimleri unuttuk, terkettik geleneği,
Bahar içimizdedir Mayıs, Nisan istemez!

Avucumda dururken sedef gibi bileği,
Bir tempoda vurmada ikimizin de nabızı.
Sessizce dolaşırız sahilde bazı bazı.
Kader ortaklığına ben razıyım, o razı
Herkesin varmış birer (Koruyucu Meleği)
O da benim Meleğim, fânî insan istemez!

Bıraktık artık biz de hasreti, iç çekmeyi;
Asıl temel seziler akseder bir çift gözde.
Gerçek sevda filizi tam yeşermişse özde,
Zararlı çabalar hep kalırlar dışta, sözde.
Kıskançların boşadır ara bozma emeği,
Tek gölge etmesinler başka ihsan istemez!...

Salâhattin KUTLU

— Bi dakika küçük hanım, hakkınızda şikâyet var... Müstehcen
neşriyat yaptığınız iddia ediliyor!..

YORGANI başına çeker çekmez başlıyordu. Gece yarısı dönse e, saat sabahın üçünü dördünü bulsa da hep bu ötüş... Patiska yırtar gibi... Ne düzensiz bir sesi vardı bu horozun.

Sanki Dişçi Rusuhi'nin dönmesini bekliyordu. Dügme parmağının ucuyla dokunur dokunmaz:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Eğer bu bir ötüşe hemen peşinden daha baskın bir ötüş daha:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

«U» sesinin kalınlı inceli, aşağı yukarı, uzatmalı, uzatmasız değişimleri...

«Heeey Apti efendi, sustur şu musibeti be!...»

Apti mi susturacak! Apti'nin bütün keyfi, bütün tiryakiliği horozu... Horozunun bu iç açıcı ötüşü!...

O ötüştüğe dört köşe oluyor keyfi:

«Ne horoz beee!... Karı kalk da dinle! Başladı gene seninki!»

Başlayan horoz mu, bitişteki dişçi Rusuhi mi belli değil...

Herkesin, dibine kadar açılacak radyosu varsa Apti'nin de Hint azmanı bülbül sesi horozu var!

«Kaldır da başını dinle! Kaymak gibi bi ses! Beş dakika ötüyor bi başladı mı! Saat dutmaca!...»

Herkes bir şeyiyle, Apti de horozunun sesiyle öğünür böyle.

Uyku gözlerinden akıyordu Rusuhi'nin. Gene şarkı cümbüş geceyi yarılarmıştı. Kalkıp gelmesi, soyunup, yatağa girmesi, ikiydi saat...

Ne zaman uyuyacak, nasıl kalkıp hırslayacak protezleri! Erken yatma da, sabaha doğru gelse de, bu Hint azmanı onun soyunup yatağa girmesini bekliyordu. Başını yastığı kor komaz başlıyordu en yırıktı sesiyle:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Fırladı yataktan, açtı pencereyi. «Kümes tam pencerenin dibindeydi.

«Heeey Apti efendi!» diye bağırır, «İnsaf be!... Nerde görülmüş bu rezalet! Horoz besleyeceksen çık Okmeydanı'na! Beşiktaş'ın göbeğinde horoz mu beslenir! Sustur şu musibeti de uyuyalım!...»

Apti'nin iyi kötü bir karşılık vermesi gerekirken gene horozu verdi karşılığı:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

«Hâlâ ötüyor be. Sustur diyorum sana. Sustur şu musibeti! Gelirsem koparırım kanatlarını!...»

Çıktı Apti kapısının önüne:

«Doktor bey!» dedi, «O nasıl söz ne gına! Var ki horozun? Horoz değil mi, ötecek helbet!...»

«Ötecekse saatinde ötsün! Sabah oluyor nerdeyse... Gözüme bi dirhem uyku girmede! Ne yap yap kıs şunun sesini!»

«Nasıl kısarım ki?... Boğazını mı sıkayım?»

«Nesini sıkarsan sık!»

«Ne istersin garibin horozundan. Sizin gibi sazımız yok, cümbüşümüz yok!...»

Rusuhi bey şak diye kapattı pencereyi, kapıcının ziline bastı, parmağının bütün gücüyle.

Gözlerini oğuştura oğuştura gelen Dursun efendiye:

«Gözünü seveyim Dursun efendi!» dedi, «Ne yap yap, sustur şunu!»

«Kimi, doktor beyciğim? Gene sarhoş mu geldi, üst katların Erol'u?»

«Sarhoş marhoş yok! Şu horoz!...»

«Kimin horozu?»

«Apti'nin canım, şu boyacı Apti'nin!...»

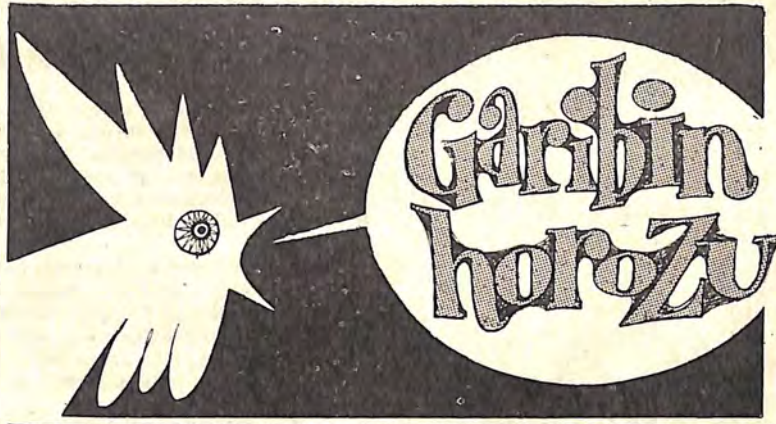
«Nasıl susturayım?»

«Nasıl susturursan sustur! Boğazını mı sıkacaksın, kanadını mı yolaacaksın!... Ne yapacaksın yap!...»

«Ne yapabilirim doktor bey elin horozuna ben?»

«Söyle ona, kapasın çamaşır leğeninin altına. Ne hakkı var mahalleyi rahatsız etmeye! Söyle, var mı bi hakkı?»

«Bırak Allaaamı seversen doktor bey! Uğraşma şu elin garibiynen! İki yumurta satacak da... Beş nüfus başında garibin!...»

RIFAT ILGAZ

«Uğraşması var mı?... Yarın erken kalkıp protezleri dökeceğim! Kim kimlen uğraşiyor. Gözüme bir dirhem uyku girmede. Al şu lirayı ne yaparsan yap!...»

Doğrusu hiç beklemiyordu Dişçi'den bu cömertliği. Işıl ışıl açılıverdi gözleri:

«Bi söyleyim!» dedi, «Öyle ya... Kıssın çenesini horozunun! Nerdeyse sabah ezanı okunacak! Hadi sen bak keyfine doktor bey. Allah rahatlık versin!»

Apti'nin horozu bu konuşmayı dinliyormuş gibi susuvermişti. Dursun efendi ikinci katın merdivenini inerken yeniden başladı. İki bahçe öteden daha kart bir horoz, Apti'nin horozunu azarlar gibi karşılık verdi.

«Acelen ne, daha çok var sabaha» mı demek istiyordu, kimbilir.

Dursun efendi, açtı çöp bidonlarına giden kapıyı:

«Heeey Apti!» diye seslendi.

Bu sesleniş Apti'den çok ikinci kata doğruydı, Doktor beyin iştmesi

için! Boyacı Apti'nin, uyandığını gösterir en ufak bir belirti vermesini beklemeden başladı söylenmeye:

«Sıktıracağsın bana bu horozun gırtlaklığını. Uyku yüzüne hasret kaldı Doktor bey! Sustur şunu da uysun adamcağız be!»

Şaşılacak şey! Birden susuvermişti horoz. Dinledi, dinledi. Sesini kestğine göre bağırmanın bir anlamı kalmamıştı artık. Kapattı kapıyı. Yatar yatmaz da uyudu. Sanki kapıcıyı uyutmak için susmuştu horoz. Dinlenmiş bir gırtlakla ikinci katın camlarına doğru seslendi:

«Uuu!... U! Uuu! Uuuüüü!...»

Perde sıyrıldı, pencere açıldı. Uzandı Dişçi'nin başı:

«Aptiii!... Deli mi edeceksin beni be!... Sağ salım yarına çıkarsam, bilirim ben yapacağımı!... Başını koparmazsam şu horozun bana da Diş Doktoru Rusuhi demesinler!...»

Apti'nin horozu, bütün mahallenin horozlarını da uyarmıştı. Düzensiz bir koro halinde çıkıştılar Rusuhi'ye.

ye. Bu saatte ötmek ancak kendi haklarıydı. Dişçi bu haklı protestoları duymamak için önce camı kapatmak zorunda kaldı. Sonra lâmbayı söndürüp girdi yatağa. Kulaklarına birer tıkaç tepti pamuktan. Yorgani başına çekti... Uyuma üzerine bildiği bütün yöntemleri uygulamaya çalıştı. Başardı da...

Öğleye doğru, telefonun görgü kullarını dibinden söküp atan cırlak sesiyle ancak uyanabildi. Kimdi sabah sabah (!) onu kan uykulardan uyanan? Kim olabilirdi Nahide'den özge? Alıcıda onun yırıktı sesi:

«Nee!... Uyuyordun demek? Bu ne uykusu böyle!... İnammam! Ben den sonra... Boğaza falan... Vah cı-cim, uyuyamadın ha?... Vah cı-cim vah!... Saatten haberi yok sanırım. Sekiz haaa?... Dur söyleyim. Saaaat... Tam on ikiyi on sekiz geçiyor! Anladın mı cı-cim?...»

«Bu horoz öldürecek beni!» diye dert yanacak oldu, lâfı ağzına tıka-dı Nahide:

«Hele öldüldüğün şeye bak cı-cim.» dedi, «Bir dilekçe yazar verirsin Belediye'ye...»

«Belediye'ye mi?»

«Belediye dedimse bizim Necmi'ye... Ben hemen telefon ederim. Nerde görülmüş şehir içinde tavuk beslemek?... Paris'te bütün tavukçu'lar şehrin dışında, tavuğun horozun ancak yolunuşu girer şehir içine. O da buzdolaplarında... Horozun sahibine bir de ceza kestirdi mi Necmi görür gününü... Sen hiç üzülme cı-cim! Bu gece Nihal hanımlar dayız!...»

Yüzünü yıkamadan yaktı ocağı. Biraz içkiden, biraz yaşlılıktan, daha çok uykusuzluktan elleri titriyordu. Bir iki kez pensi düşürdü elinden, potayı devirdi. Yarısını kalıba döktü altın sıvısının, yarısını tezgâhın üstüne...

Bu böyle gitmezdi. İçkiyi kesmeliydi. Ne yapıp yapıp her şeyden önce şu horozun sesini kesmeliydi. Horozun sesini mi?... Neden kendisini değil de, sesini? Haaa?... Neden kendisi değil?... Hay Allah! Bugünkü işler de hep ters gidiyordu. Polis Hasan'ın diş altın değil, vipla olacaktı. Boşuna dökmüştü bu brici... Elli liraydı aradaki fark, en azdan. Terslik bu kadar olurdu. Ya adam kabul etmezse!... Hem ne demeye kabul etsindi. Eğer bütçesi elverseydi, altın üzerinden yapmaz mıydı pazarlığı?...»

Kirden yer bezine dönmüş önlüğüni sıyrıldı, attı. Mahmurluğu bozmazsa kendine gelebilecekti. Votka şişesine yapıştı. Elinin uzandığı yerlerde bir bardak bulamayınca, diktı şişeyi. Gözünün feri açılır gibi olmuştu. Kalıptan çıkardığı kronun çapaklarını kazdı. Yaptığı iş ne de olsa hoşuna gitmişti, kız gibi kronu du bu!

«İstediyi madenden yapsaydım bu kadar güzel düşmezdi» diye söylen-di. Bir kahve çekti canı. Tam çırağa seslenmeye giderken polis Hasan'la yüzyüze geldi:

«Ne o?» dedi, «Hayrola!»

«İkide gel demıştin, geldim işte!»

«Saat?...»

Saatine baktı:

«Evet!» dedi, «Tam iki! Vay anasını!...»

«Hazır değil mi yoksa?...»

«Hazır, hazır olmasına... Hem de altın olarak!»

«Ne altını?»

«Altından yaptım!»

«Neden?... Ben maden olsun demiştim.»

«Çok değil, aradaki fark... Bir elli lira verirsin olur biter!»

«Dünyada veremem. Aldığım aylık ne ki benim.»

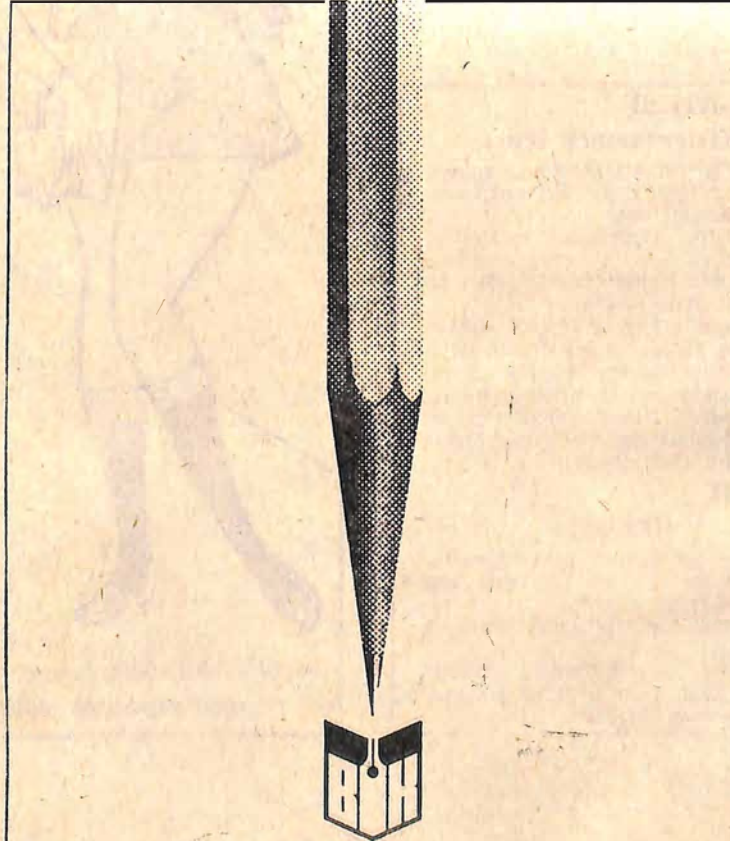
«Hep onun yüzünden, o horozun!»

«Ne horozu bu?»

«Apti'nin horozu!»

«Sen de mi horoz meraklısın Doktor bey?»

«Git işine Allaaamı seversen...»

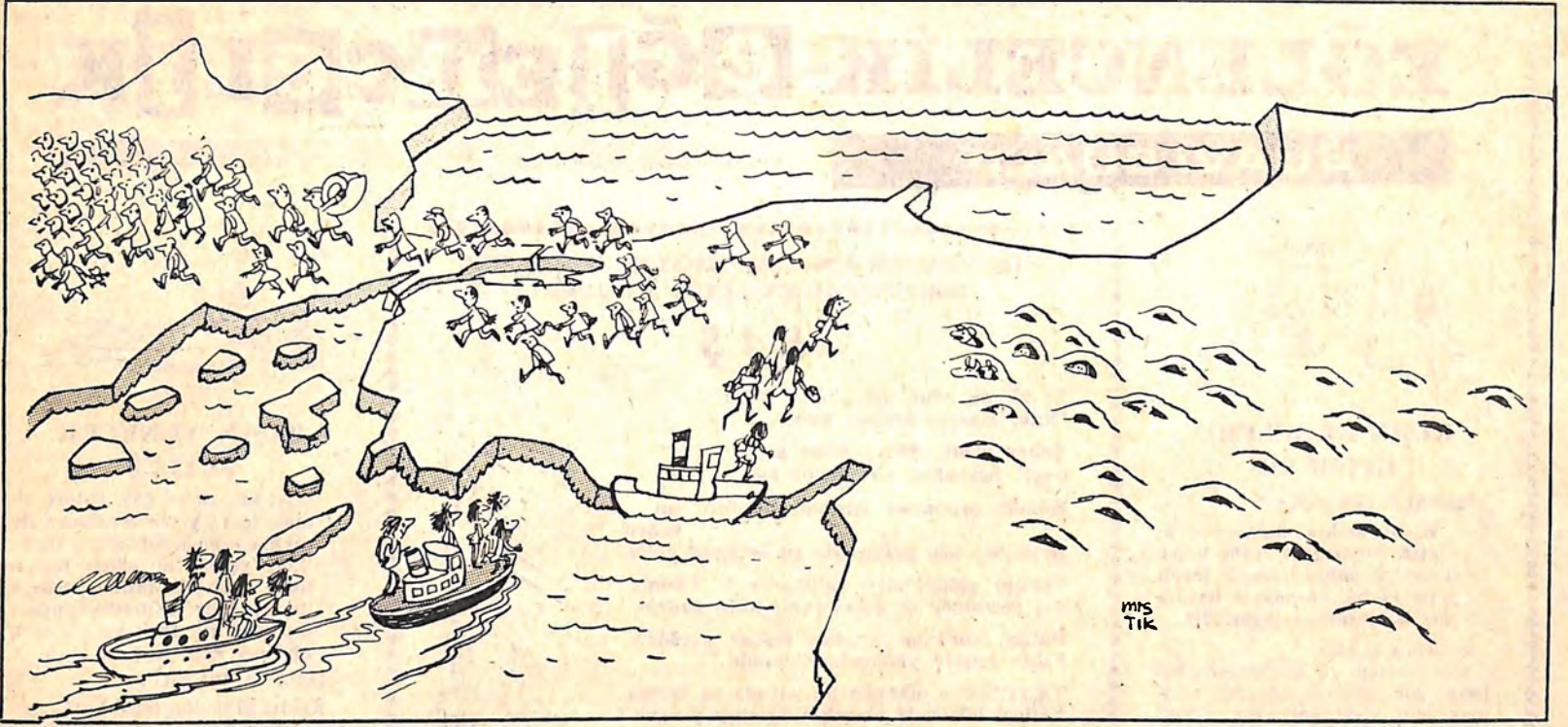

İyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın: 24956 — 192)

Batılılaşıyoruz!

«Yani horoz döğüşü falan...»
«Bu gidişle sahibiyle döğüşeceğim. Bir dirhem uyku girmedir gözüme. Kuzum, şehir içinde horoz beslemeye hakkı var mı bu adamın?»
«Adamına göre... Öylesi var ki değil horoz, kurt besliyor evinde... Ayı besliyor.»

«Ben beslemesin demiyorum, beslesin! Ne beslerse beslesin, kimseye zararı olmasın da...»

Polis Hasan kaşlarını çatır:
«Besleyemez!» dedi, «Nasıl beslermiş? Ya kapıyı açık bulur da kaçarsa?... Ayıkla pirincin taşını... Besleyemez efendim ama, öyle adamlar var ki kaplan besliyor, aslan besliyor... Çingenelerin elinden burun halkalı ayısını alırsın, yasaktır diye, gel gelelim bu adamların elinden kaplanını alamayız. Horoz kimin enu söyle sen bana?...»

«Apti'nin!»
«Apti kim?»
«Boyacı...»
«Ne boyacısı? Poliyester falan mı?»

«Ayakkabı, canım!»
«Besleyemez, nasıl beslermiş?»
«Hay gözünü seveyim senin! Anladık kimse kimseye karışamaz ama, demokrasi demek başkasını rahatsız...»

«Uzun etme Rusuhi bey... Besleyemez dedik işte! Boyacı Apti ne kuş besleyebilir, ne horoz... Kendini beslesin yeter. Ama gel gelelim poliyester fabrikasının sahibi Apti bey tavus kuşu bile besleyebilir.»
«Hele sen aç ağzını!»

Elindeki kronu diş etlerine kadar bastırdı. Kalıp gibi de oturmuştu.
«Kapat çenen!» dedi, «İyice kapat!»

Polis Hasan Korkmaz çenesini bastırıp, dişlerini biraz daha sıkınca kronun keskin yanları diş etlerinin içine kadar gömülmüştü:

«Uf!» diye uzattı ellerini.
«Sık!» dedi, «Bastır, bastırabildigin kadar. Otursun adamakıllı!»

«Uf! Bıçak gibi saplandı!»
«Bırak lâfi! Sık hele! Yani bu Apti'nin horozunu susturm k için yapılacak bir şey yok demek!»

Ağzı kan çanağına dönmüştü.
«Tükür!» dedi.
Ağzı dolusu tükürdü.

«Sen bi komiseri gör! Bi kitabına uydur.»

«Kuzum Hasan'cıgım... Beni yorma oralara... Yapıver şu işi...»
«İşin içinde demokrasilik bir nokta oldu mu ancak bizim komser gelir üstesinden.»

«Gözünü seveyim, ne yap yap, kurt r beni... Tam iki aydır bu böyle... Bak Hasan'cıgım... Bu dişi ben dikkatsizlik... Ne dikkatsizliği?... Uykusuzluk yüzünden altın olarak döktüm. En azdan elli liralık fark var arada... Sen şu horozu sustur, helâl olsun!»

«Ayıp ettin Doktor bey! Zaten vazifemiz! Neden gece gündüz vazife başındayız, vatandaşla hizmet için değil mi?... Kim vatandaşın hürriyetine tecavüz ederse, biz ordayız!»
«Bu gece rahat bir uyku uyuyabilirsem erken erken kalkar, yaparın bu bricin perdahını, cılasını... Yarı tam saat ikide de takarım. Sustur horozu, gülegüle kullan!»

«Sen hiç merak etme! Doğru komser gidiyorum çıkar çıkınaz!»
«Gözünü seveyim kurtar beni!»
«Herkes horoz beslemeye kalkışsa, âsâyiştan hayır mı kahr?... Vata-

tandaş ne zaman istirahat edecek?»

«Sağol Hasan'cıgım!»
«Yarın ikide demek?...»
«İkide hazır. Haydi gülegüle!»
«Sen de gülegüle uyu bu gece!»

Polis Hasan Korkmaz hızla indi merdivenleri. Sokağa çıkar çıkmaz, ağzındaki birikintiyi yaya kaldırıma tükürdü. Boyacı Apti köşe başındaki tütüncü kulübesinin önünde fırça sallıyordu.

«Hişt Apti!» diye sokuldu.
«Ne var Hasan abi?» dedi, «Biemrin mi var?»

«Dişçiden geliyorum ben.»
«Emret abii...»

«Çakarsın, horoz meselesi...»
«Tutturdu da tutturdu. Bizim gibi garibandan ne istiyor bu koskoca doktor!...»

(Devamı var)

Akbaba

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

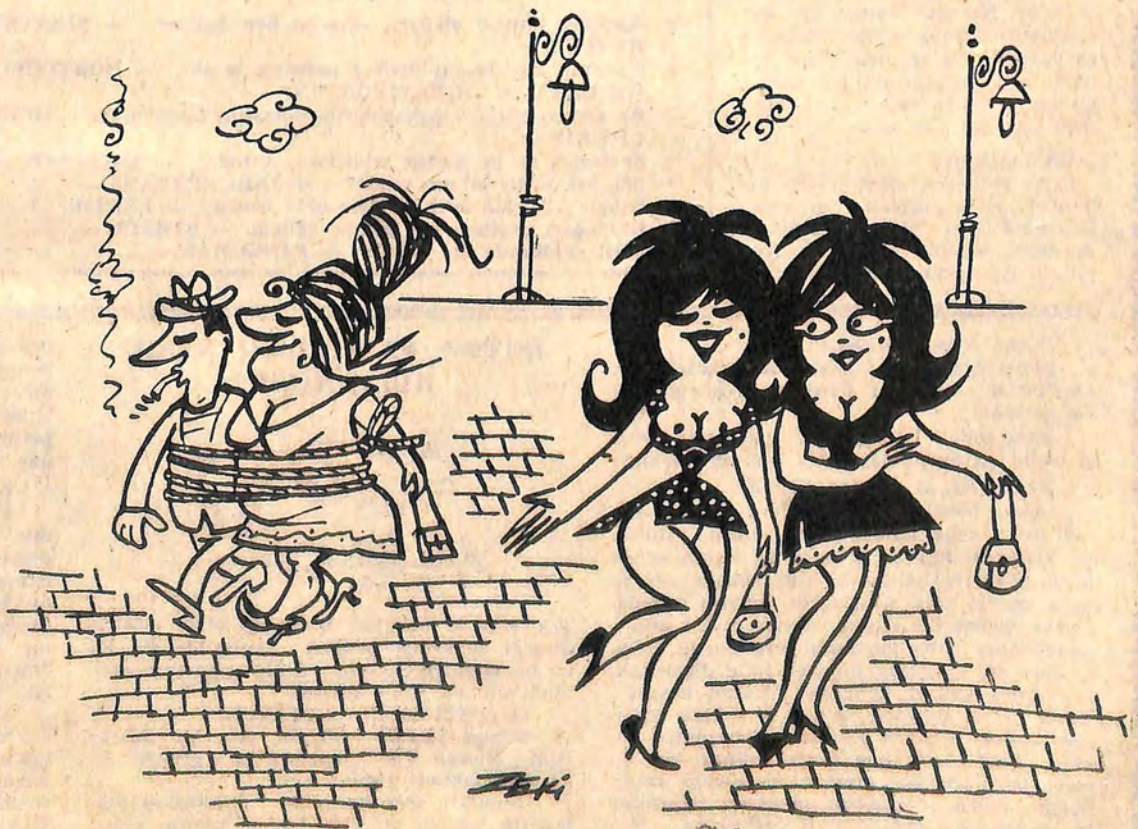
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İLAN FIATI : Kapak içi, satımı 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Flatı : 100 kuruştur.

— Çirkin kadın ama, kocasını kendine bağlamasını bilmiş!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

KIŞIN NERELERE GİTMELİ?

KAPALI YERLER:

Kışın açıkta dolaşmak a- yıptır. Medeniyet icabı kapalı yerler bulup girmek lâzım gelir ki bu da sosyal hayatımız bakımından gereklidir...

ÇORBACILAR:

Muhallebici ve çorbacılar bilhassa bir çorbaya üç saat oturmak için ideal yerlerdir. Yağmurlu havalarda buraya girenler bir daha kolay çıkmazlar. Randevu ve aşk üstüne iş tutanlar için buralarda her türlü manita vardır. Bilhassa masa ve duvarların üstüne ismini kazımak, tellüüdünü, doğum yerini ve nüfus cüzdanının ne şekilde verildiğini, askerlik durumunu masalara kazımak insanı oylar... Bir salebe koyu şekilde muhabbet atmak da imkân dahilindedir...

KONFERANSLAR:

Yemek üstüne hafif uyku bastığı zaman konferanslara gitmek doğru olur. Kürsüdeki konuşmacının tatlı tatlı kesmesi sonunda çekilen iki saat uyku insana yeni bir kuvvet verdiği gibi de çalışmaya azmi verir. Yalnız horlayanlara böyle yerler tavsiye edilmez...

KULÜPLER:

Müsaait yerlerdir. Gözü bozuk olanlar hesap alırken dikkat etmelidir. Bilhassa kaçamak ve başkalarının gözünden uzak dümen tutan insanlar burada çok bulunur. Havasız olduğu için astımlıların buraya girmesi Zabıtaca yasaktır. El altından esrar ve nefes alış verişlerinin bol olduğu bu yerlerde kirli işler çevirmek için tertibat mevcuttur...

HAMAMLAR:

Kışın gidilecek ideal yerlerden hamamları anlatmadan geçmek lâubalilik olur Hem sıcak hem de kese, sabun ve ter atmaya müsait yerlerdir. Tellâk ve na-

ŞAİRİ MUAZZAM ABDULLAH MACİT'İN KIŞ ÜZERİNE DÖKTÜRDÜĞÜ EN BÜYÜK MANZUME

KIŞ

Eyvah ne odun, ne kömür kaldı... Ocak, Kasım derken Şubat,

Behey cahil sobaya odun at... Geçti nevbahar sıra geldi kışa,

Kömür ordünosu yüzünden üşüttü bu beden,

Heyhaaat işte paltosuyla şu bedbaht giden,

Tipinin şiddetinden sallanıyor o âdem...

Kış gecesinde ne güzel yenir kuru badem...

Bütün ömrümce aradım baharı nerede?... Fakir kuşlar yıkarırken derede...

Ya zatürriye olacağız bu havada ya verem...

Neticei hülsada olacak vaziyetler yengen...

Üşü ey Abdullah hisset soğuğu na tamam,

Seni kurtaramaz ne kalorifer ne de hamam...

Abdullah Macit - Hicri 1334

tırlar hatırınızı kırmadan bu işi yaparlar. Ayrıca hamamlarda zehrinizin güzelliğini de ölçersiniz. Hamama giderken iki kişi olmaya gayret edin. Çünkü iki çıplak bir hamama yakışır. Hamamlarda hem umumî odalar hem de hususî odalarda kendi kendinize ısınabilirsiniz...

KÜTÜPHANELER:

Yüksek konuşmamak şartıyla kütüphaneler de kışın gidilecek yerlerdendir. Orada içini dökecek birini bulup hem içini döker, hem de hoşunuza giden kitabı yürütebilirsiniz. Ayrıca kütü-

hanelerde fikir, felsefe üzerine iş tutup çıkınca başkalarına ukalalık taslarsınız. Memleketimizde hususî kütüphaneler olmadığından umumî kütüphanelere gitmelidir...

HELÂLAR:

Umumî helâlar da kışın bilhassa yağmurlu havalarda gidilecek yerlerdir. Buralara mutlaka bir ihtiyaç vukuunda gitmelidir. Yoksa içeri almazlar. Büyük yahut küçük vaziyetlerden sonra duvardaki edebiyatı okumak insana bedii bir zevk verir. Dışarı daha kolay çıkmayı sağlar...

ŞARKILAR

- * Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben halime... — ŞİKÂYET KUTUSU —
- * Kalbime koy başını doktor nabzımı bırak... — DOKTORLUĞU BANA MI ÖĞRETIYORSUN? —
- * Bu akşam bütün meyhanelerini dolaştım İstanbul'un — GEZİCİ EKİP —
- * Sevişmek ah ne hoştur yıldızların altında... — ASTRONOT —
- * Sen aşk nedir bilmez misin?... — AŞIK SEYRANİ —
- * Sabah yıllardan beri ilk defa oldu bence... — ESKİMO —
- * Gül ağacı değilim her gelene eğilem. — ŞİMSİR —
- * Mâzi gönlümde bir yaradır. — PANSUMAN —

SOBA NASIL KURULUR?

Sobalar evlerde bizi ısıtan araçlardır. Çeşitlerini saymadan önce nasıl kurulduğunu görelim...

İster odun, ister kömür, ister gaz sobası olsun şu muameleye tâbi tutarak kurulur:

KULLANILACAK MALZEME:

Soba, borular, dirsek, deve boynu, tel, merdiven, soba tahtası, çivi, sobacı... Bütün bu yukarıdakileri bir kenara yığıldıktan sonra önce sobacıyı karşınıza alıp sobayı nereye kuracağınızı ona adamakullı anlatın... Anlamazsa kucına bir tekme atarak dışarı atın... Sonra önce soba tahtasını yere koyup sobayı kaldırın ayağınıza bir kaç kere düşürdükten sonra sobayı tahtanın üstüne koyun... Biraz nefes aldıktan sonra, dirsekten itibaren kolları sıvayıp boruları dirseğinize takın... Havalesini iyice temin edince bir elinizle boruları, bir elinizle merdiveni tutup deliğe doğru hizalarken günbür... Borular ve merdivenle karışık yere yuvarlanın... Moralinizi bozmadan merdivene tekrar çıkın...

ISITMA VASITALARI NASIL KULLANILIR?

Tek elinizle boruları hizalayıp öbür elinizle dirseği takarken şangırt... Anlaşıldı siz bu işi beceremiyecsiniz... Gidip sobacının gönlünü alın da gelip kursun...

TUTUŞTURMAYA GELİNCE:

Sobayı tutuşturmak da ayrı bir ihtisas işidir. Bunun için açılan kurslara gitmedinizse aşağıdakileri yapın:

Odunları sobanın içine muntazam yerleştirip üstüne bir kilo kadar benzin, yahut göz dökün... Kibriti çıkıp sobanın içine bir-

KIŞIN YENECEK ŞEYLER

Kışın daha çok kalori almak için yiyeceklerimize de dikkat etmek zorunda kalırız. Yağlı yemek ne kadar faydalıysa, muhtelif tatlılar yemek de iyi gelir. Bilhassa şunları durmadan yemeli ve kimseye bir şey dememelidir...

HAMUR İŞLERİ:

Kalori almadan önce hamur işleri, tatar böreği, unlu maddeler yemeli. Tatlıcı ve börekçiden çıkmamalıdır. Zorla çıkartıkları takdirde direnmeli, karşı koymalı, hâdise çıkarmalıdır. Bir erkeğin her gün yarım kilo baklavaya, kadının da kalın bir oklava ya ihtiyacı vardır...

HARDAL VE BAHARAT:

Yakıcı maddeli şeyler vücutta ısınma yapıp midneyi tahriş eder. Çok buharlı ve baharlı şeyler yemeli. Bilhassa, hardal, somak, acı biber, turşuyu insan cebinden eksik etmemelidir. Baharlar önce ağzı burnu yakar, sonra şişmanlık duygusu verir...

EN ÇOK YAĞ:

Bütün bunlara rağmen yağlı yemek en başta gelmelidir. Kışın yağlı yemeden yatarsanız içiniz kazınır. Çıkan sesten yanınızda yatan rahatsız olur. Yağlardan bilhassa amkine, kuyruk, vejatalin yağları, hayvanı yağlar, kalın yağlar, motor yağları faydalıdır. Her insan kışın haftada üç kere yıkama yağlamaya girmelidir...

ALKOLE GELİNCE:

İspirtolu ve metanlı içkiler kışın hararet verirse de kandaki şekeri yakıp karbona çevireceğine göre içkiyi de fazla içmek iyidir. Bir normal büyüklükte insanın günde içeceği içki iki galon kadar tutmalıdır. Kışın ayık gezmek terbiyesizliktir. İçkiyi ağzına içmeli, burnuna içmemelidir. Bu arada içmelere gitmek de adamı açar...

den atıp kapağını kapayın. O sırada siz de sobayla birlikte parlarsanız daha neşeli olur... Baktınız ki soba yanmadı, başlayın üfleme... Üfleyin, üfleyin... Gene yanmazsa, paltonuzu giyip oturun... Hem bugün o kadar soğuk yok, hava idare eder...

KALORİFER NE DEMEKTİR?

Fransızdaca dilimize çıkartmadan geçmiş bir ısıtma aracı olan kalorifer, kalorili demir demektir. Kaloriferler apartmanlarda ısıtmaktan çok süs vasıtası olarak kullanılır. En sık kaloriferler ince uzun olanlarıdır. Çiçekli, damalı, vanilyalı kaloriferler de vardır ama bizde yoktur. En güzel kalorifer Maçkalı Madam Siranuş'un apartmanındaki lâlâ işlemeli kaloriferdir...

TEZEK:

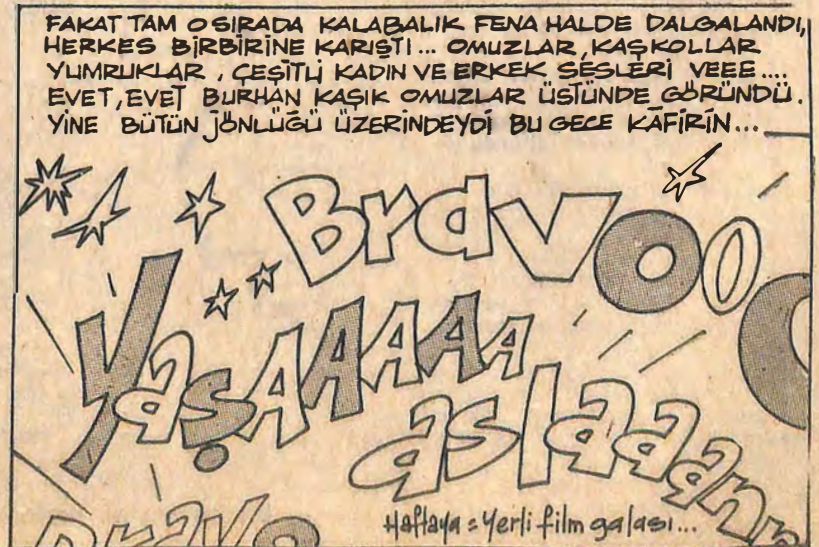
Yurdumuzda genel yakıt olarak kullanılan tezek, gerek kimyevi hassaları, gerek hususî kokusu bakımından kasabaların havasını değiştirmek bakımından faydalıdır. Tezek'in ısıtma uzmanlarına göre kısacası (b. k) tur ve kalorisi yoktur...

fan fin fon dilesi

24

Çizen:

SEMİH BALCIOĞLU

Ne günlere kaldık

Veda! SAYGEL

GRİ yarı iki jandarmanın arasın-
da vapura bindiler.

— Söyle oturalım, dedi yaşlı, te-
miz giyimli olanı.

Jandarmaların biri sağına, diğeri
soluna geçti tutuklunun. Yaşlı adam
da geçip karşılarına oturdu. Oturdu
ama bakışları tutukluya iliştiğiçe öf-
keden yerinde duramıyor, öfkelen-
dikçe kendi kendine:

— Ne günlere kaldık Yârabîm!
Tövbe tövbe... Bu yaştan sonra insa-
na bir de boynuz takmağa kalkışır-
lar! diye söyleniyordu.

Bir yandan yaşlı adamın söylen-
mesi, bir yandan yolcuların meraklı
bakışlarla kendini süzmesi, yerin
dibine sokuyordu elleri kelepçeli oğ-
lanı. Bakışlarını kendine bakanlar-
dan kaçırıyor, büzüle büzüle nokta
gibi kaldığı yerde kelepçeli ellerini
saklamaya çalışıyor, arada bir de
karşısındaki adam, «Tövbe» çektik-
çe:

— Bir tek anamın ölüsünü öpeyim
ki, mesele senin bildiğin gibi değil
amca. Bak nasıl olduğunu anlata-
yım diye yalvarıyordu.

O yalvarır da, karşısındaki durur
mu? Sinirden tir tir titreyerek:

— Sen sus ulan! diye bağırdı.
Tövbe tövbe... Bu yaştan sonra...
Hele benim gibi namazında niyazın-
da bir adama... Ne günlere kaldık
Yârabîm! Senin gibi iki tanesini
ipe çekseler memleket ahlâksızlar-
dan kurtulur ama...

— Bak bey amca, gençliğimin hay-
rını görmeyeyim ki yanlış biliyo-
sun sen. Bir kerecik de beni dinle-
sen...

— Sen sus ulan! Tövbe tövbe...
Ne günlere kaldık yahu... Bacak ka-
dar çocuklar artık insanın namusu-
na göz dikerlerse...

Sinirli adamın yanındaki yolcu:
— Yaa, sormayın, dedi. Kimsede
ahlâk namus kalmadı.

— Kalmadı beyim, dedi yaşlı a-
dam. İşini gücünü bırakıp kimse ta-
kılmasın, kimse namusuna göz dik-
mesin diye bütün gün karına bekçi-
lik yapacaksınız!

— Öyle öyle, dedi yanındaki. Söy-
le çocuk çocuğunu yanına alıp, bir
sinemaya gidemezsin!

— Sinema neymiş efendim? Karı-
nı kızını bırakıp, yandaki odaya
yatmaya gidemezsin!

Jandarmaların arasında büzülen
üstü başı pejmurde, taşralı genci i-
şaret ederek sordu:

— Kızınıza mı sarkıntılık etti?

— Yoo, dedi sinirli ihtiyar, kızım
olsa ona da sarkıntılık ederdi. Bu
namussuz karımı gözüne kestirmiş!

Şaşkınlığını gizleyemeyen yolcu,
jandarmaların arasında büzülen gen-
ce:

— Ayıp ayıp, dedi. Delikanlılığın
da bir şerefi vardır. İnsan anası ye-
rindeki kadına sarkıntılık eder mi?

Oğlan, birkaç kelimeyi ağzında ge-
veledi:

— Anam yerinde değil, çok çok
yirmi yirmibeş yaşlarındadır hanı-
mı.

Sinirli adam gene:

— Sen sus ulan! diye bağırdı. Töv-
be tövbe... İsterse onbeş yaşında
olsun. Evlenirken sana mı soracak-
tım?

Yolcu sordu:

— Esinize lâf mı attı?

— Lâf atsa, gene neyse... Terbi-
yesizliğine verir geçerdim... Evimde
yakalattım

Oğlan gene kem küm etti:

— Kendi çağırdıydı...

— Sen sus ulan! Tövbe tövbe...

Çağırdıysa hemen gelinen mi lâzım-
dı namussuz?

Yanındaki yolcuya döndü adam:

— Vallahi dün akşama kadar mak-
sadını anlamamıştım itin, dedi. İş-
sizmiş. Sanki memlekette benden
başka hayır sahibi kalmamış gibi,
sabah evden çıkarken yolunu kesti.
Köyden yeni geldiğini, buralarda pe-
rişan olduğunu anlatıp, bir iş bul-
mamı rica etti.

Merhamet duygularım kabardı. Bi-
zim evin karşısındaki kasabın yanı-
na çıkarak verdim. Akıldan
hiçbir kötülük geçmiyor ama. Ka-
rım farkına varmış:

— Bu çocuğun bakışları hiç hoş-
uma gitmiyor, dedi.

— Ne var bakışlarında?

— Bilmem ki, diyor, beni korku-
tan beni ürperten bir şey var gözle-
rinde. Sanki beni bakışlarıyla soyu-
yormuş gibi bir tuhaf oluyorum onu
görünce.

— Haydi canım, dedim, sana öyle
geliyor.

— Pekli, sabah karanlığında kapı-
ya dayanmasına ne dersin?

— Her kasap çırağının yaptığı
şeydir derim. Kapı kapı dolaşıp si-
pariş alırlar.

— Bunun ki pek öyle gelmelere
benzemiyor.

Biz eski terbiyeyle büyülmüşüz e-
fendim. İçimde bir kötülük yok ki
şüpheye kapılayım.

— Hanım, diyorum, sen yuvanı
seviyor musun?

— Seviyorum.

— Kocanı seviyor musun?

— Seviyorum.

— Kendinden emnin misin?

— Kendimden eminim ama...

— Aması ne?

— Kasabın çırağından emin de-
ğilim.

İş ortağıma da anlatmış kasap hi-
kâyesini. Ortak oturup kalkıp:

— O oğlanı mahalleden sepetleme-
nin yoluna bak, diyor.

— Yahu, mahalleli şikâyetçi mi
çocuktan? Kimsenin karısına kızına
lâf mı atmış?

— Yoo, diyor ortak.

— Göz mü koymuş?

— Yoo...

— Oğlanı istemeyişinizin sebebi
ne öyleyse?...

— Senin durumun, mahallelinin
durumundan daha başka, diyor or-
tak. Senin çocuğun çocuğun yok. Bu
yaştan sonra olmasına da imkân
yok...

— Eee?...

— Ama torunun yaşında genç bir
karın var. Evine sızmasını, gözüne
girmesini beceren namussuzun biri,
onu kolayca baştan çıkarabilir!

Benim karıma güvenim var ama,
karımın kasabın çırağına güveni
yok. Akşam sabah:

— Bu çocuğun bakışları hiç hoş-
uma gitmiyor, diye başımın etini yı-
yor.

— Yahu yapma günahıdır, diyorum.
Kendimden şüphe ederim, bu çocuk-
tan etmem!

O ayrı fikirde:

— Kendinden şüphe etme ama,
ondan şüphe et, diyor.

— Valla, dedim ben ummuyorum.

— Ben ummuyorum!

— Bahse var mısın?

— Varım. Nesine?...

— Nesine istersen...

— Ortak olduğumuz apartman ka-
tının hissesine...

— Tamam.

— Bu çocuğun iyi niyetli olmadığ-
ını sana ispat edeceğim, sen de ba-
na dairedeki hisseni devredeceksin.

— Kabul.

— Şimdi bir zaman için ben ne
dersem, onu yapacaksın.

— Pekâlâ.

Ertesi sabah kapı çalınır çalınmaz,
kombinezonla yataktan fırladı ka-
rım:

— Tamam, dedi, kasabın çırağı
gelmiştir. Şimdi ona görünmeden,

sesini çıkarmadan seyret durumu.

Yatak kıyafetiyle açtı kapıyı. Eh
göreysin birader... Oğlan bizim hanı-
mı görünce, donup kalmam mı? Di-
li damağı tutuldu! Bir şeyler söyle-
yecek, söyleyemiyor! Sadece iç çeki-
şe benzer bir sesle:

— Emirleriniz... Et... gibi bir şey-
ler mırıldanıyor.

Hanım istediklerini söyledi, gitti
oğlan.

— Gördün mü senin namuslu köy-
lü çocuğunu? dedi.

— Canım, dedim, zavallı memle-
ketinde çıplak kadın mı görmüş?

Demesine dedim ama, içime de
bir kurt düştü! Gerçekten namuslu
bir insan, karşısına çıplak kadın
da çıksa, başını kaldırıp bakmama-
lıydı!

— Pekli, dedi karım, madem hâlâ
aksi düşüncedesin, bir iki gün ev-
den ayrılma. Evde olduğunu da kim-
selere duyurma.

Yarım saat geçmeden, et geldi.
Karım:

— Saklan bir yere, dedi. İçeri a-
lacağım oğlanı. Ama ben çağırma-
dan sakın gözükme.

Gizlendim, seyrediyordum. Bu na-
mussuz gözlerini yere dikmiş ka-
rım hâlâ giyinmediği için yüzüne bi-
le bakmıyor. Niyetini bildiğim yok
ya, gizlendiğim yerden, «Aferin oğ-
lana» diyorum. Rengi sarardı, elleri
titriyor ama, gene de aferin.

Biliyorum, onun namussuzluğunu
iyyice ortaya çıkarmak için karım bir
şeyler düşünüyor. İçimden:

— Allahım sabır ver de şu çocuk
şeytana uymasın, beni hayâl kırıklı-
ğına uğratmasın, diye boyuna dua
ediyorum.

Karım sordu:

— Senin adın ne bakayım?

Tıkanacak gibi cevap verdi bu it:

— Ali.

— Eti ver bakayım Ali.

Eti uzatırken karımın elini tuttu
her halde ki karım:

— Uuu, elerin buz gibi olmuş, de-
di.

Jandarmaların arasında büzülen
tutuklu:

— O benim ellerimi tuttu, dedi.

Yaşlı adam bağırdı:

— Sen sus ulan! Tövbe tövbe... E-
lin namuslu karısına bir de iftiraya
yelteniyor.

Sonra yanındaki adama döndü:

— Üşüdüm, dedi bu it.

— İçeri gel de bir çay vereyim
sana...

Geçtiler odaya. Gözümü anahtar
deliğine dayadım, seyrediyordum. Çay
aldı, ha döktü ha dökcek! Tır
tır titriyor elleri. Karım yanına otu-
rup, ayak ayak üstüne attı:

— Sizin köyün kızlarının böyle in-
ce gecelikleri var mı?

İt herif namusluluk taşıyor. Ba-
şını kaldırıp bakmıyor bile!

— Tut, bak!

Elini oynatmıyor. Hanım cesaret
vermek için:

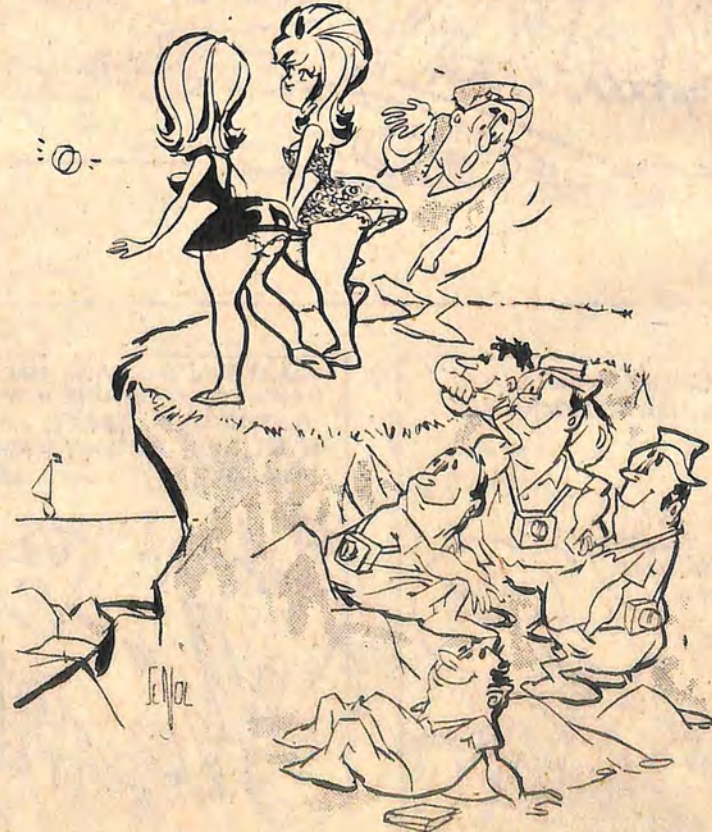
— Korkma, dedi, bey evde yok.

Gene bir hareket yok bunda.

— Haa, dedi karım kapının açık
oluşundan korkuyorsun belki, dur
kilitleyeyim.

Kalktı, benim içersini seyrettiğim
deliğe anahtarı takıp çeviriverdi!

Benim kapıda olduğumu, bir tehli-
ke anında kapıyı kırıp içeri gireceği-
mi düşünüyor ya, onun için korku-
muyor karım. Anahtar, deliği kapat-
tığı için bir yandan sesleri dinliyo-
rum, bir yandan da «Ben çağırma-
dan gelmezsin» diyen eşimin çağır-
masını bekliyorum.

— Buraya buyrun beyler... Oradan bir şey göremezsiniz!..

AZ
SARFIYAT

EDISON

BOL
IŞIK

EDISON

AMPULLERİ

(İlâncılık: 2716 — 193)

İçerden bunun titreşim sesi duyuldu:
— Bizim köyün kızları iç çamaşırını giymez.

— Nasıl, yumuşak değil mi?
— He...

Sonra konuşma kesildi, bir takım seler duyulmaya başladı. Başladı ya, hâlâ çağırıldığını yok! Artık sabrım taşı. Ancak karımın duyabileceği perdeden bir ısıklık çıldım, cevap yok! Misafir odasının balkonundan, bulundukları odanın balkonuna geçip, perde aralığından içeriye bakayım ki, ne göreyim? Bu namussuz, bu alçak, yarı çıplak:

— Üşüyorsun abla, diye titreyip durmuyor mu?

İşte o zaman:

— Yetişin ey ümmeti Muhammet! Yetişin ey konu komşu, bir ırz düşmanını odamda yakaladım! diye feryadı bastım!

Jandarmaların arasında büzülün oğlan:

— Köyüme kavuşmayayım ki, beni hanım kendi eliyle soydu, diye söylendi.

— Sen su ulan! diye bağırdı ihtiyar. O soyduysa, sen neden soyundun? Tövbe tövbe... Ne günlere kaldık Yârabim?

Sonra yanındaki yolcuya döndü:

— İşte böyle beyim, dedi. İnsanın gül gibi, melek gibi karısını işte böyle baştan çıkarırlar. Ne günlere kaldık efendim!...

Vedat SAYGEL

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

İstek

Bir süre parkta gezindikten sonra, sıralardan birine oturdular. Karşılarındaki bankta dünyayı unutmuşçasına sevişen çift seyredildiklerinden habersiz, öpüşüp duruyorlardı. Bu sahneye daha fazla dayanamayan kadın:

— Ne güzel sevişiyorlar, diye fısıldadı. Hem delikanlı da, öpmesini çok iyi biliyor doğrusu.

Sonra, başını istekle kocasının omuzuna dayarken devam etti:
— Sen de öpsene...

Adam dalgın:
— Öperim ama, dedi, kız ya terslerse?...

Daha önemlisi

Kadın, doktora gitmiş, tepeden tırnağa muayeneden geçmişti. Doktor:

— Bir değil, birçok hastalık var sizde, dedi. Başınız ağrıyor, mideniz bulanıyor, zaman zaman damarlarınızda kasılma oluyor, tansiyonunuz yüksek. Kaç yaşındasınız?

Kadın cevap verdi:
— Yirmi dokuz yaşımdayım, doktor.

— Yaa, dedi doktor, en önemlisi, hafızanızı da tamamen kaybettiğiniz anlaşıyor!

Orası da aynı

Zil sesine kapıyı açan kadın, karşısında okul çağında küçük bir çocuğun avuç açtığını görünce:

— Bu yaşta dilenmeğe utanmıyor musun? dedi. Bize geleceğine, okula gitsene.

— Okula da gittim, dedi çocuk. Onlar da sizin gibi hiçbir şey vermediler!

Yazısız

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

PARKER

SUPER Quink

Son arzu

Sabah karanlığında uyandırdıkları mahkûmu, ipe çekileceği yere götürdüler. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Görevlilerden biri sordu:

— Bir bardak konyak ister misiniz?

— Hayır, dedi mahkûm. Konyak yerine, bana boyun atkımı veriniz lütfen. Boğazım çok hasastır da...

Süzgeç

Ünlü ruh doktorlarından birinin, elindeki süzgeçle bir takım garip hareketler yaptığını gören deli:

— Kolay gelsin doktor bey, dedi. Çay deseem çayın yok. Su deseem, suyun yok. Elindeki o boş süzgeçten ne geçiriyorsun kuzum?

Doktor, işini bırakmadan cevap verdi:

— Hiç. İzinliyim ya, vakit geçiriyorum!

Haklısınız

Dükkanına giren müşteri, bir süreye tavana asılı, vitrinlere dizili sucukları seyrettikten sonra:

— Yok, dedi, gözüm tutmadı. Bu sucuklar bana bir şey söylemiyor.

Müşteriyi kaçırmak istemeyen tezgâhtar:

— Haklısınız mösyö, dedi. Sizinle oturup çeşitli konularda sohbet de ederlerdi ama malum, henüz bir yaşına basmadan kesip, sucuk yapıyorlar zavallı hayvancıkları!

— Patronun hoşuna gidersin araa, ya karısının?...

— Onunla da sen meşgul oluver!...

Çare

Ev satın alacaktı. Emlâk komisyoncusunun gösterdiği evlerden birini işaret ederek:

— Bunu beğendim, dedi.

— Evet. Çok güzel bir evdir, diye cevap verdi komisyoncu. Yalnız küçük bir mahzuru vardır.

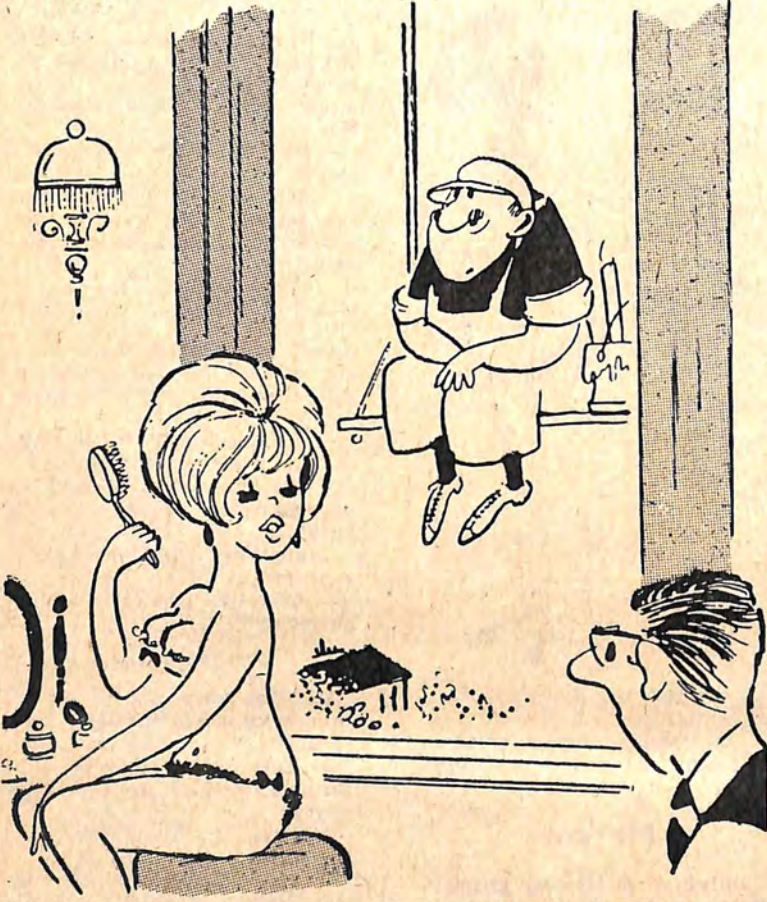
— Neymiş o?

— Demiryolu bahçenin tam yanından geçer de... Tren sesi rahatsız eder mi bilmem. Fakat uzun sürmez. İlk iki gece belki uykunuz kaçır ama, sonra alışsınız.

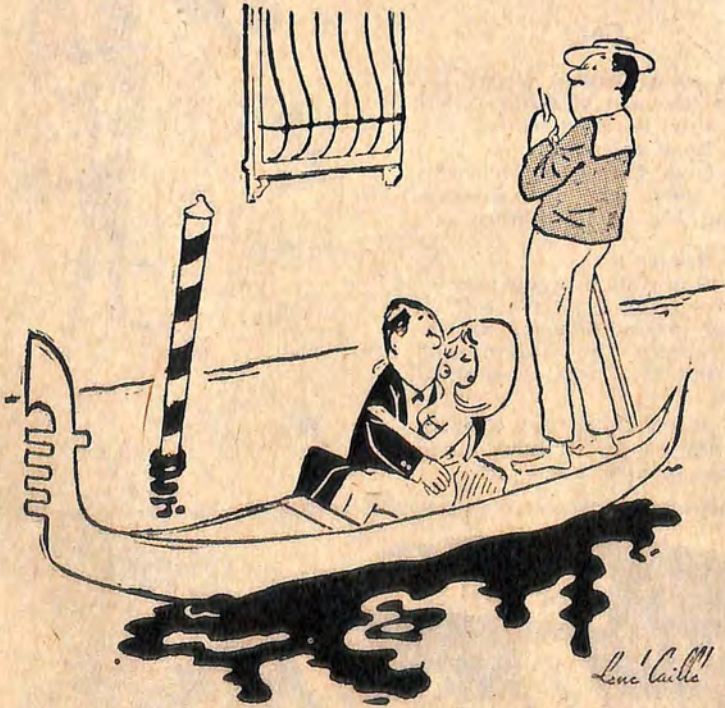
— Olsun canım, dedi müşteri. İlk iki geceyi bir arkadaşımın evinde geçiriveririm artık!

(İlâncılık: 3037 — 194)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

- NE KIZIYORSUN AYOL ... SOYUNMUYORUM
Kİ, GİYİNİYORUM !..

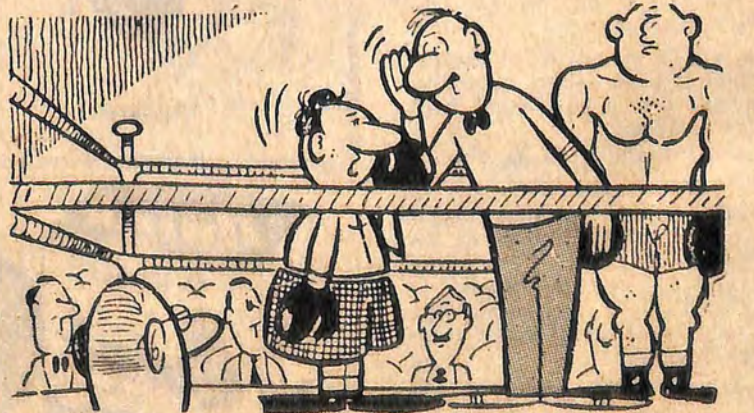
- VENE'DİKTE BALAYI ÇOK GÜZEL BİR ŞEY
AMMA, BENİM GİBİ DÖRDÜNCÜ BALAYI-
NI KUTLAYANLAR İÇİN DEĞİL !.

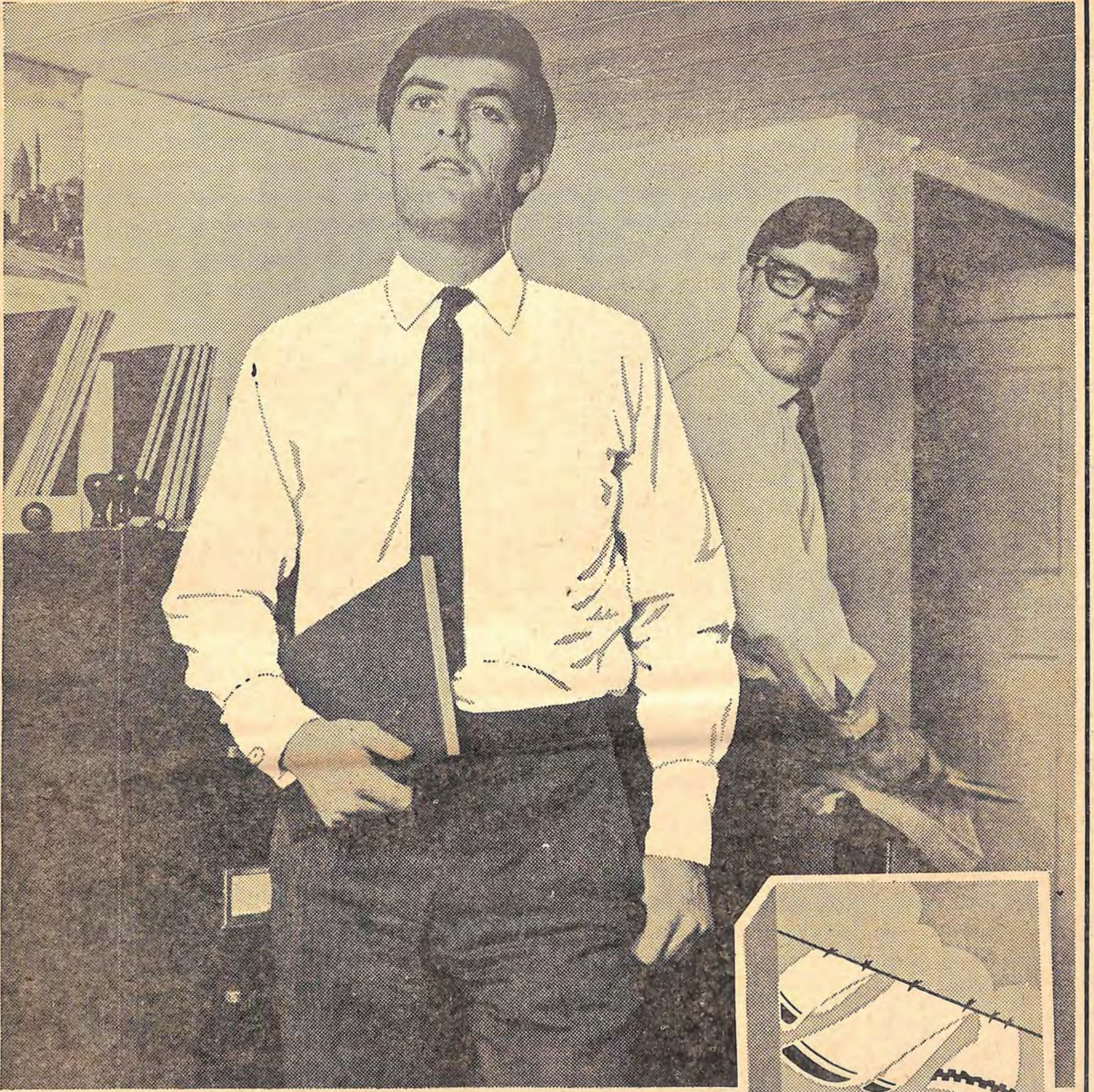
YAZISIZ !

- BİR SAATÇİK BEKLEYECEKSİNİZ. DİREK.
TÖR KARINIZLA BERABER !..

- AFFEDERSİNİZ HAKEM BEY, TUVA-
LETE GİDEBİLİR MİYİM ?..

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği, Tursil:

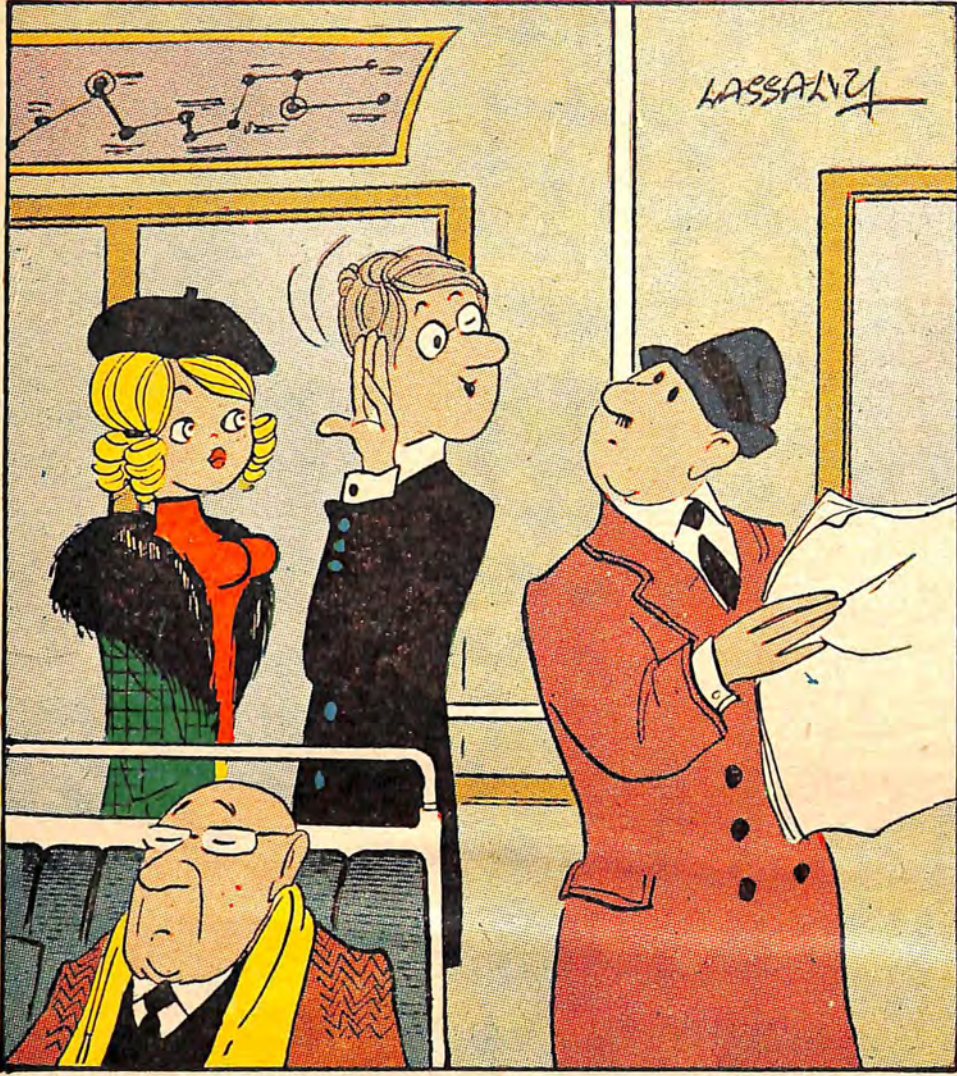
- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

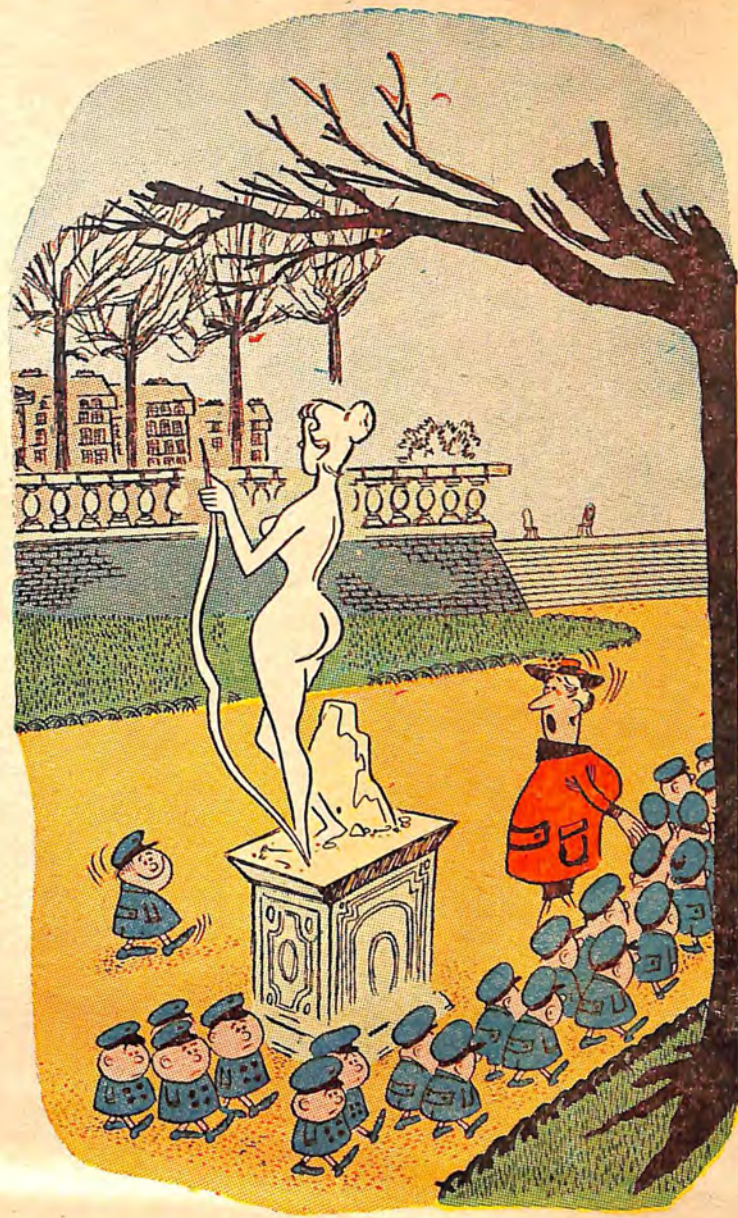

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

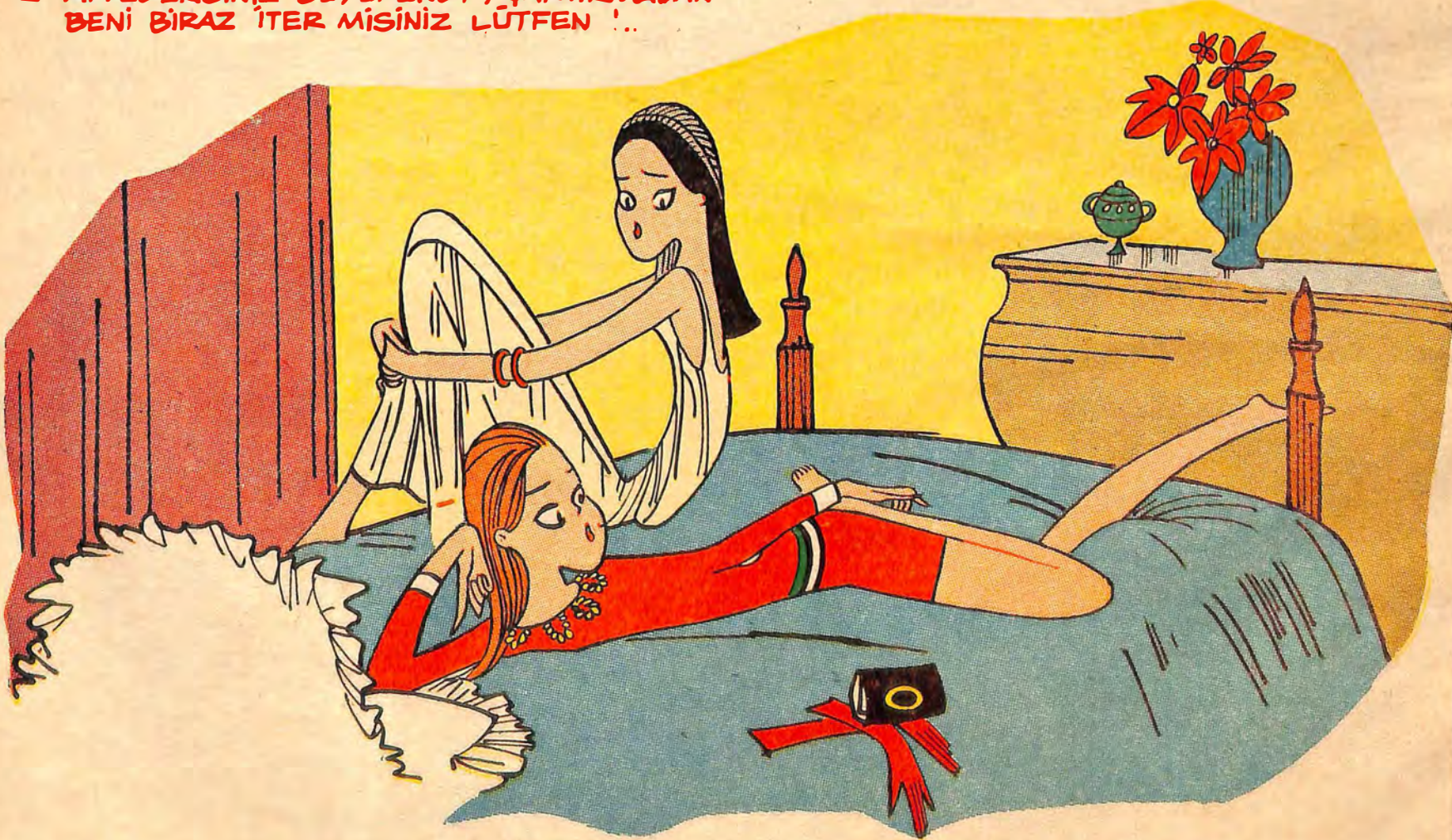
Akbaba

- AFFEDERSİNİZ BEYEFENDİ , ÇAKTIRMADAN BENİ BİRAZ İTER MİSİNİZ LÜTFEN !..

YAZISIZ

.. BİRAZ CESARETSİZ .. BANA EVLENME TEKLİF ETMEDEN İKİ KERE SİNEMAYA GÖTÜRDÜ !..